»VÄRLDSORMEN«

(VIMAANA 2)

av Lehel Répits

Manuskriptet är avsett som
EXPERIMENTUNDERLAG

för forskning på den Universella
energiprincipens tillämpning
i
TEKNISKT SYFTE

Tryckt hos UFO-Motala 1973

Tidigare skrifter av L Répits:

VIMAANA - DESS GEOMETRISKA KONSTRUKTION
/I tre artiklar, publicerade i UFO-INFORMATION, 1970/

- . -

VIMAANA I
/Privat tryck på ungerska, 1971/

- . -

DEN GLÖMDA CIVILISATIONEN - VIMAANA I
/kompletterad översättning av den ungerska VIMAANA I/
Tryck: UFO-MOTALÅ, 1972

INLEDNING

I samband med kompendiet "VÄRLDSORMEN - VIMAANA II", anser jag det nödvändigt med en upplysning till läsaren: teorierna beträffande Vimaanas energialstrande delar i kompendiet har än så länge inte provats experimentellt av mig /utom Schauberger-Norling experimentet/. Orsaken till detta var delvis tids - och delvis ekonomiska brist. Att starta någon liknande kampanj, som gjordes av Seeler, ansåg jag icke lämpligt. Överhuvudtaget tycker jag, att nästan alla metoder, som idag är i bruk i samband med UFO-forskningen, är olämpliga därför att objekten är: 1/- av universell karaktär, och 2/- man kan enbart tala om ÅTERUPPTÄCKTER. Med utgångspunkt från dem, blir här en tanke på patentering av vilken detalj eller teori som helst i samband med Vimaana orimlig. Enligt min uppfattning skulle en sådan patentansökan verka så som någon ville patentera en del av - eller det hela -själva UNIVERSUM.

Jag ansåg det lämpligast att publicera hela materialet utan någon hemlighetstämpel. En sådan öppen publicering av materialet kunde ske på grund av, att jag själv är inte medlem i någon som helst organisation eller orden /Frimurare Rosenkrojcare etc/, och enligt detta har jag ingen tystnadsplikt gentemot någon. Källor till lösningar i kompendier /Vimaana I,II,III/ grundar sig UTESLUTANDE PÅ DEN ALLMÄNTILLGÄNGLIGA, FRIA LITTERATUREN.

Genom det öppna publiceringsättet blir det möjligt, att under tider då teorierna eventuellt kritiseras -såväl från de etablerade institutens, som från enskilda personers sida - EXPERIMENTERAS SAMTIDIGT PÅ FLERA HÅLL. Mina egna experimentresultat ska jag meddela för intresserade via UFO-INFORMATION. Det finns ingen tvekan om, att det blir sådana forskare, som redan vid början av experimenten inriktar sig på en forskning - á la Condon - där man vid det första felet slår ihop hela arbetet som avslutat med en suck av lättnad: "Det stämmer inte!!!" En annan sak är, att kanske efter en vecka, på annat håll i landet, en annan person lyckas med det hela. Ty felet - om det finns - är av ringa mått. Den som är inställd på ett rättvist experimenterande, kan eliminera felet redan under experimentets utförande.

Under och efter kompendiets läsning, ska läsaren märka att här syftas inte alls på ett samarbete med de etablerade vetenskapliga instituten. Det vat inte heller tänkt med "DEN GLÖMDA CIVILISATIONEN". Läsaren får snart klart för sig att jag inte strävar efter att få vetenskapens erkännande för materialet. Dagens vetenskap i det skick den befinner sig, är OKOMPETENT att "välsigna" ett UFO-forskningsresultat. Vetenskapen är kompetent att välsigna t.ex. atombomben, biologiska vapen, DDT eller liknande forskningsresultat, men inte något från områden med en mer avancerad ÅTERUPPFINNING.

Vetenskapen vet antigen inget om den förra /före den sista istiden existerade/ civilisationens överlägsna teknik, eller håller den av egoistiska skäl hemlig. Dagens vetenskap är inget mer än en religiös sekt; Guden är t.ex. Einstein, altaret är datamaskinen, framför detta mumlar prästerna/= vetenskapsmän/ sina matematiska böner i förväntan på ett underverk: att datamaskinen fantasifullt och självständigt skall tänka och lösa världsproblem. De matematiska bönerna har samma praktiska värde, som de kyrkliga bönerna, dvs nästan noll. De ger en illusion av exaktheten genom att formlerna - kan hända - är exakta inom sina egna, trånga cirklar. Däremot har de inte något samband med verkligheten = NATUREN - trots att man

för formlerna gör ett mycketsägande omslag med beteckningen "Naturvetenskap". Omslaget är lurigt - det står i vetenskapens tjänst,men har inget att göra med NATUREN!!! Beviset för detta är dagens katastrofala världsituation.

I den allmäna krisen skyller vetenskapen på politikerna - den ena RELIGIONEN beskyller den andra. Den tredje härskande religionen är KYRKAN - oavsett vilken trobetjänst det gäller. Den gemensamma nämnaren hos vetenskapen - politiken - kyrkan är: självutnämna sig till civilisationens eminenta klass och genom detta styra och härska över massan - kosta vad det vill.

Som alltid, finns det enskilda undantag bland vetenskapsmänen. Det är de utbrytarna,som dömer sina kollegers tankesätt.Sådana var astronomen M K JESUP., forskaren WILBERT B SMITH M Sc., profesor HERMAN OBERT och några till. Min kritik är inte riktad mot dem,inte emot de enskilda - jag kritiserar den RELIGIÖSA SEKTEN = Vetenskapen.Hederligheten hos denna sekt /liksom hos de två andra/ kan verkligen ifrågasättas i högsta grad.

Ett bra exempel för detta är vetenskapens relation till Erik von Däniken. Hans tre böcker har nått en upplaga av 10,000.000 exemplar. Jämfört med denna höga siffra var reaktionen från vetenskapen sida obetydlig.Förutom tvångsvaren i form av boken VAR GUD ASTRONAUT, skriven av Ernst von Khoun;nämns Däniken inte alls vid de arkeologiska diskussionerna, arrangerade för allmänheten och förd av arkeologer.

När man ser och hör i TV arkeologiska dokumentärfilmer, blir man mycket betänksam. I en sådan TV-dokumentärfilm påpekade prästerna /=vetenskapsmän/ att ... "det verkar som om forntidens kulturer stod på en högre utvecklingsnivå, än "VI" trodde..." Detta 'VI' är prästen och hans kolleger - vetenskapen. I detta 'VI'ingår INTE Däniken och de andra "söndagsforskarna". De existerar helt enkelt inte i ett sk "populärt-vetenskapligt " program. Även de allra bästa idéerna,förbindna med <u>icke-vetenskapsmän</u>, är INTE POPULÄRA hos vetenskapen. Att dessa teorier är populära för mänskligheten, bryr sig vetenskapen lika litet om som om själva mänsklighetens och planetens öde. Först ÄRAN,sen pengarna och i resten struntar man i - om de döds födda teorierna håller i 20-30 år - dvs under prästens kvarstående livstid.

Prästerna kunde åtminstone säga ett par ord om Dänikens idéer,om inget annat, kritisera hans teorier, bevisa felet i de med den legendariska "sakligheten". Och göra allt detta inom ramen för ett "populärt-vetenskapligt" program för allmänheten, fört av vetenskapsmän och MOTPARTEN. Men sånt händer inte. VARFÖR? - varför nämns inte E v Däniken i arkeologiska dokumentärfilmer?

-Därför att där ska 'VI'spela den stora rollen i det slutliga avslöjandet om SANNINGEN. 'VI' ska lösa de forntida gåtorna och i samband med detta får i arkiven enbart finnas 'VI'! Eftervärlden ska tro att det var 'VI', som var duktiga och fantasifulla, 'VI' = VETENSKAPEN. Det var 'VI' - astronomen John Bellin - som upptäckte det "svarta hålet" i galaxernas centrum., det var 'VI' -Abbé Lemaitre-som gav det rimligaste svaret på universums kosmologi, och inte de okända författarna till den 20-30.000 åriga DZYANS BOK.

Därför tiger dagens vetenskap om E v Däniken, om Viktor Schauberger, om Piazzy Smith och många andra. Det är inte ett överdrivet påstående att vetenskapen präglas av religionernas så typiska egenskaper: Dogmer, falskhet och ohäderlighet. Det finns ingen skillnad mellan vår tid och Galileiska tiden.Allt som hände, är att "bröderna" bytte av varandra på makthavandets tron, utan att någon av dem hade löst något verkligt väsentligt problem. Att vi idag har TV, radio, telefon etc, är oväsentligt, jämfört med den universella energiprincipens tillämpning i det tekniska

syftet. En av religionerna kallade denna källa av energi för GUD, den andre vet ytterst litet om detta, vilket gör att denna okunnighet jämnar sig ut med den förra, - gudsbegreppet. Vetenskapens tekniska gränser sträcker sig från ånglocket till atomenergin. Allt annat utöver detta tillskrevs spökenas värld.

Jag tror att UFO problemet kan lösas i sin helhet utan dagens vetenskaps hjälp. Likaså tror jag att det är oväsentligt om vissa institut, som t.ex. FOA erkänner UFO:s existens eller inte. Var glad om FOA inte tror på UFO! - det betyder en ohindrad forskning utan HEMLIGHETSTÄMPLANDE. Och till sist vilken hjälp skulle man kunna få? I tidningar står ibland skrivet att FOA:s"UFO-expert"uttalade sig om observationen si och så... dvs att det observerade föremålet var allt möjligt - från stekpannan till lysmask - utom UFO. Men man kan ställa frågan: vilken sorts expert är det som inte tror på själva objektets EXISTENS, på vad han påstås vara EXPERT???

Expert-ordets användning i ett sådant sammanhang är - milt sagt- mycket dumt. "Experten" vet helt enkelt ingenting om föremålets egenskaper, form, kapacitet, uppbyggnad, konstruktion osv. Han vet inte att en sådan farkost som är en miniaturkopia av kosmos, kan uppföra sig förvånansvärt likt ett naturfenomen, helt enkelt därför att de - farkosten och naturfenomenet - i helhet grundar sig på ett och samma NATURLAGAR. Det är inte lätt att avgöra om observationen gäller en farkost eller en hägring., en farkost eller en meteor. Om en observatör betecknar en svårt urskiljbar ljuspunkt som UFO - kan det lätt hända att föremålet antigen var en hägring eller en meteor. Och tvärtom - då FOA bestämt hävdar att föremålet antigen var hägring eller meteor, så kan den lika väl ha varit ett UFO. Min slutsats i frågan är att: vi idag inte har några UFO-EXPERTER - och jag själv är inget undantag. Den som delvis känner till en bil-typ, behöver inte vara en bilexpert.

Visserligen skulle inledningen ha kunnat vara annorlunda. Jag medger att den nu är obehaglig, bitter och grotesk - men den återspeglar dagens värld.

Skövde, 27.07.1973

Sebel Repetto

VÄRLDSORMEN

Många folkslag har i sina legender spår av en mäktig reptil, om den så kallade "VÄRLDSORMEN". Enligt dessa legender var denna gigantiska reptil orsak till många naturkatastrofer. När den rörde sig, förorsakade dess rörelse jordbävningar, stora floder och liknande katastrofer. Redan dessa meningar ger grund till en annan sorts funderingar, genom vilka man skulle kunna reducera legenden till någonting som inte längre är enbart legend. Väsentligt i det hela är två meningar: RÖRELSEN som FRAMKALLAR naturkatastrofer. Att det stämmer, det vet vi idag av otaliga bevis som har sina i viss mån vetenskapliga förklaringar. Forntidens folk associerade det med en reptil, vars rörelse är identisk med den rörelse som är dominerande i hela universum: den slingrande spiralrörelsen, den samma med vilken ormen förflyttar sig. Även formen av hela den universella rörelseuppbyggnaden får man fram via ormen. Om en orm solbadar eller är på sin viloplats ihoprullad , så upptar den en karakteristisk position,vilken för andra djur är outförbar - han sätter svansen i mitten och slingrar sig runt denna i flera varv och vid slutet lägger huvudet över svansen. Om man skulle ta ormen i denna position så att man griper huvudet och svansen samtidigt och lyfter reptilen lite upp, får man en perfekt VIRVEL-avbildning.

En av de äldsta skrifterna, "Dzyans sånger", som faktiskt saknar ålder beskriver den universella, grundläggande rörelseprincipen med följande rader:

> 5:1 De ursprungliga sju, visdomdrakens första sju andedrag, frambringa i sin ordning ur den kretsformiga rörelsen av sin heliga andedräkt den glödande virvelvinden.

Med andra ord, när de "Gamla" - våra förfäder - symboliserade en mäktig rörelse med ormen, då är det största okunnighet att leta efter något vidskeplighet bakom detta. I hela naturen finns inte ett enda djur, vilket skulle ge en bättre associoation av denna rörelse. Och så länge som planeten bär liv och ormen existerar, är avbilden av denna rörelse outplånbar och kan alltid påminna den efterkommande civilisationen om alltets grundläggande rörelseprincip.

Ormens andra karakteristik är dess klyvna tunga. Det är märkbart att i Dendera-templet befintliga bilder, där deras innehåll visar en ormliknande reptil, är dessa uppritade utan tungor. Och alla, som någon gång sett en levande orm, vet att tungan hos ormen ständigt är i rörelse: ut och in, ty hos ormen spelar tungan en luktsamlande roll. Så reptiler på Dendera-bilderna är enligt detta inte ormar, de bara liknar dessa. I verkligheten finns en sorts fisk som är mycket lik ormen till sin form: Ålen. Bland dem finns ålar som har i sin kropp ett naturligt aggregat, genom vilket dom kan ladda upp sig elektriskt i så hög grad, att deras elchock räcker till att bedöva en häst. Att dessa bilder ska vara ännu intressantare, måste det tilläggas att "ormar" är placerade i lampliknande behållare, vilka är fästa på stolpar som är förvånansvärt lika högspännings-isolatorer. Texter som man hittat under bilderna är i högsta grad osammanhängande och meningslösa enligt dagens hieroglyfnyckel.

Däremot på bandzodiaken mellan lejonets och jungfruns stjärnbild finns en inramad bild av en orm, som går i fyra, varandra korsande slingor, vilken bild man skulle få fram om man sätter en ihoprullad orm i två "dimensioner". Bilden hänvisar till tidpunkt då en planetkollision inträffade, då en mindre himlakropp

/Ceres/ enligt det allmängiltliga spiralrörelseschemat slog i Jorden. Denna "ormrörelse" efterföljdes av jordbävningar, med allomfattande flod och istid, dvs av en rad naturkatastrofer av enorma mått. Denna ormrörelse hade till följd, att månen /-s liv/ uppslukades och infångades som en satellit till jorden som kom i månens bana. Månen blev utsatt för ett meteorregn, som var ingenting annat än genom kollisionen lösgjord jordmassa som följde vår planet på kastbanan. Av den massan blev även Mars båmbarderad, liksom den vid samma tillfälle förlorade större delen av sin atmosfär. Man kan säga att katastrofen som drabbade jorden samtidigt blev ödesdiger för de andra två planeterna.

I "DEN GLÖMDA CIVILISATIONEN" identifierade jag den mindre himlakroppen med Ceres asteroid. Hur kom det sig att den lilla planeten fångades in av jorden, vad var orsak till detta, det är svårt att rekonstruera. Enligt ett flertal legender hade jorden före floden ej någon måne. Å andra sidan förtäljes att jorden hade en måne tidigare också, men den föll ner på jorden. Dessa till synes motstridande påståenden kan förklaras på sånt sätt, att månen som föll ner på jorden var identisk med Ceres, och månen som "föddes" /och dog/ är vår nuvarande "måne" PLANETEN Luna.

Kanhända att Ceres var en planet som färdades i vårt solsystem på en annan bana, som de andra planeterna gjorde. Kanske man skulle kunna jämföra dess bana med Haley-kometens bana /den går tvärs över vårt solsystem och vart 72:a år passerar närmast jorden.

Genom att den dåvarande civilisationen skötte alla faktorer på planeten i enighet med de VERKLIGA NATURLAGARNA, förstärktes jordens kraftfält gradvis, utan att människorna märkte det. Man kan säga, att våra förfäder tog hänsyn enbart till förhållandena här på jorden, men glömde ta med i beräkningen krafterna i de planetariska relationerna. Då man märkte, att planeten ändrade bana och intog en närmande kurs mot jorden, var det för sent att förebygga kollisionen. Det återstod bara att ta konsekvenserna av okunnigheten och att på något sätt rädda dåtidens kunskaper till den efterkommande civilisationen. För detta ändamål konstruerades och restes pyramidgruppen vid el Gizeh, men i första hand det allra viktigaste minnesmärket - den Stora Pyramiden.

Våra förfäder visste att största delen av den mänslighet som stannade kvar på planeten efter katastrofen skulle gå under. Men man visste också, på grund av kanske mång-tusenåriga erfarenheter, att en liten mängd alltid överlever de allra värsta katastrofer, med förutsättning att SJÄLVA PLANETEN SOM SÅDAN INTE BLIR FÖRSTÖRD /atmosfär, gravitation etc./. Efter katastrofen kunde de som överlevde påbörja uppbyggandet igen av en ny civilisation med hjälp av de skriftligt bevarade kunskaperna, vilka grundade sig på 100000- åriga eller kanske miljonåriga erfarenheter, vilka man samlade genom sin vandring i universum.

Enligt dagens teorier kan inte en generation utföra interplanetariska eller mellansolsystemiska resor, ty det enorma avståndet - sägs det - existerar i lika mån för dem som för oss. Därför att vi inte kan övervinna de avstånden, tar man för givet att ingen annan heller lyckas med detta. Här stöder man sig på av oss kända driftprinciper och sätt att färdas i rymden. Ingen tvekan om, att med de av oss kända driftprinciperna når man inte långt ut i rymden. Men var finns garanti för att våra principer och sätt att färdas är de enda tänkbara och att de är av den mest fullkomliga sorten? - kanske i vår ofullkomliga naturvetenskaps "vackra" matematiska formler? Dessa duger inte till att man får ett förnuftigt förhållande, en balans på sin EGEN PLANET, så hur skulle de duga för interplanetariska eller intersolariska rymdfärder! Men att en sådan "otänkbar" färd ändå är utförbar, är

vi själva bevis för. På senaste tider påstås med full rätt, att om jorden är 4,5 miljarder år gammal, så är människan äldre. Analogiskt med detta, blev vår planet koloniserat av någon okänd /eller känd/ solsystemets planet, någonstans i universum.

Kolonisatörerna, våra förfäder, fortsatte sin civilisation på den nya planeten tills katastrofen kom. Strax före katastrofen lämnade en del planeten och tog med sig exemplar från djurvärlden. Ett mycket mindre antal, kanske skulle man kunna kalla det större expeditioner, stannade kvar. Av de kvarstannande gick de mesta under, och de som överlevde är våra förfäder. Man trodde att även de som klarar sig undan katastrofen, ska kunna fortsätta sitt normala liv när det lugnar sig efter ett par generationer, och att de som var ute i rymden, sedan kan återvända hem. Men fallet var inte detta. Man kan ange tiden, som behövdes för att ett återvändande skulle kunna äga rum - det är ungefär 3-4000 år. Vi vet att på den tiden, c:a 8000 år f.Kr. var jordens befolkning mycket liten, ung. 1 miljon människor. Vid den tiden stabiliserades i stort sätt klimatet igen /istiden tar slut/ och upphörde de våldsamma jordbävningarna och meteorregnen som var en följd av kollisionen. Men under dessa 3-4000 år har de kvarstannande människorna hamnat i något som heter GLÖMSKAN. I den ständiga kampen mot naturelementen för att försöka trygga sin vidareexistens på den plötsligt ovänliga planeten, hade människorna inte så mycket tid att utveckla eller behålla den redan befintliga kunskapen. Man försökte att lämna och bevara så mycket kunskap under de kritiska tiderna man bara kunde*

Men även i ett sådant tillstånd skulle man ganska snart ha kunnat få tillbaka de gamla kunskaperna efter det 3-4000 åriga uppehållet om inte planeten råkat in i en oharmonisk rotation i relation till solen. De två himlakropparnas rotationsriktning kom i ett sådant förhållande, att verkan blev av bromsande karaktär. Jordskorpan, som blev avsaktad redan vid kollisionen, kunde inte nå sin förra hastighet, då magman på sådant sätt roterade i jordens inre med en förhållandevis snabbare rotation. Planetens magnetiska fält blev genom solens motsatta magnetiska fältrotation eliminerad i viss grad. Om en planets kraftfält är försvagat, blir de på planeten befintliga varelsernas livskraft också nedsatt. Den snabbare rotationen av magman resulterade i ett starkare gravitationsfält vilket framkallade ett människosläkte, som blev något mindre till växten än förut. Det försvagade magnetiska fältet resulterade i att livskraften och tankeförmågan, vilka står i direkt samband med detta, också blev nedsatta och manifesterade sig i glömska och i förkortad livslängd.

I Bibeln som är i högsta grad misshandlad av kyrkan och prästerskapet kan man få fram samma slutsats indirekt. Om man bortser från de felaktigt uppgivna datumer för olika händelser /flodens inträffande/ och de enorma åldern av bibliska gestalter, ändå kan man med all säkerhet fastslå följande: FÖRRE FLODEN HADE MÄNNISKAN EN AVSEVÄRT LÄNGRE LIVSÅLDER. Noah var den sista som hade en livstid, vilken

*Ett sådant fall kan vara Glozel skrifterna. Man har hittat i Frankrike vid byn Glozel, nära Vichy, tusentals lertavlor och andra föremål med skrift på. En del av tecken visar identitet med tecken av yngre ålder, sådana som senare används för t.ex. planetens synonym samt den tekniska symbolen för rörelsen: Svastikan. Trots att det finns dokumenterade, objektiva bevis för tavlornas ålder /tiotusen år f.Kr./, förklarades fynden ändå av arkeologerna som förfalskningar. Motivering: På den tiden - 10.000 år f.Kr. - fanns inte skrivkunniga människor på Jorden, och allra minst i Europa. Typiskt Galileism: det objektiva beviset förkastas för vaga auktoritativa teoriernas skull./Mer om detta kan läsas i Morlets bok SKANDAL I GLOZEL/.

översteg niohundra år /950 år/. Större delen av sin livstid levde han före floden. Floden började i hans 600:e år och upphörde när han blev 601 år gammal.

Beträffande de mentala nedsättningar, dvs. "GLÖMSKAN", talar de gnostiska skrifterna om detta, som man hittade på 1940-talet i Nilsanden. Fynden var unika ty dåtiden, när de skrevs /100 år e.Kr./, gjorde de kristna kyrkorna sitt allra bästa, för att utplåna de minsta spår av dessa läror.

Trots kyrkans yttersta försiktighet beträffande åtgärder undkom ändå ett exemplar av dessa "kätteriska" texter, vilka återges i W C UNNIKs bok: SKRIFTFYNDEN I NILSANDEN - De hemliga gnostiska skrifterna från Egypten. I ett av kapitlen talas det nästan i klar text om vad som ovan blev sagt. I Evangelium Veritatus stor följande rader:

- Villfarelsens glömska var icke uppenbarad;
den var icke ett /verk/ hos Fadern.
Glömskan blev icke till hos Fadern,
även om den blev för hans skull.-

Med andra ord: människan är skapad av naturen till en ständig utveckling, som grundar sig på samlande av erfarenheter, vilka lämnas till efterkommande generationer eller till civilisationer. Men det tillkom ändå en fas, varvid GLÖMSKAN tilltog, som orsakades av natur-katastrofen.

Att dessa skrifter var och inte är välkomna beträffande kyrkans dogmer blir klart, när man läser dem. EVANGELIUM VERITATUS /Sanningens Evangelium/ bearbetar nämligen universums grundprinciper på likadant sätt som det görs i Dzyans sånger.

I Evangelium Veritatus talas bl.a. om den universella rörelsen, och den beskrevs som: -Ett nedsjunkande är det, ett vilande som reser sig vid finnandet av den, som kommit till den, som ska vända sig tillbaka-. Dessa rader talar om den sjunkande centripetaliska rörelsen i virveln, om vilan i dess mitt och om den tillbaka-resande centrifugaliska rörelsen.

Så identifierar man Fadern i de gnostiska skrifterna. Galaxernas ljusstoft vid sammandragningsfas ger upphov till solsystemen och i de befintliga planeternas uppkomst.

I CHING, YANG - YIN

En av de äldsta tecknen på det universella rörelsemönstret är den kinesiska "I CHING". Detta tecken avbildar en virvel, vars axel är en bevingad ödla, en Salamander. Tecknet misstolkades av kineserna, de betraktade det som ett sorts astrologiskt system, genom vilket man försökte tyda olika karaktärer. Symbolen anses vara ungefär 6000 år gammal. Den är placerad på ett hexagram och det hela är omfattad med två, i motsatt riktning roterande ringar. Bildfältet inom dessa ringar är uppdelat i två lika stora fält, vilka skiljer sig i toningen /ett ljust och skuggat fält/. Hexagrammet som består av två, med sina spetsar i motsatta riktning pekande trianglar och till formen är identiskt med judarnas DAVIDSTJÄRNA, symboliserar den himmelska elden /med spetsen uppåtriktad triangel/ och den andra symboliserar det himmelska vattnet.

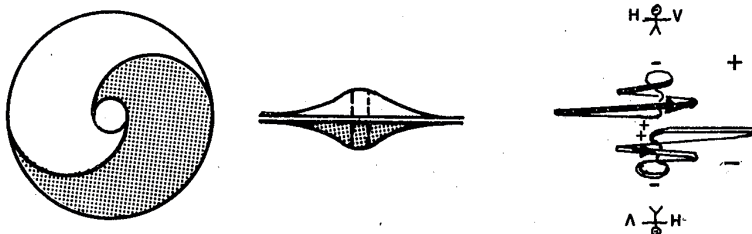

Båda benämningarna är kända från den alkemistiska litteraturen. De två olikt tonade fälten kan tolkas som motsatsernas värld, t.ex. materia och antimateria. De två ringarna hänvisar till virvelns två motsatta rörelser: den centripetaliska och den centrifugaliska. Salamandern är symbolen för den gemensamma, lysande energiaxeln, vilkens strängaste centrum är ett svart hål.

Boken "The incredible I CHING" för tecknet i samband med YANG - YIN principen. Yang-Yin symbolen är ganska välbekant för många, men mest i sin ofullkomliga form - utan TAU i mitten. Även där, var man vid nedteckningen ej lämnar ut Tau /vid tolkningen glider man över dess betydelse/och hela symbolen, nästan uteslutande blir tolkad som dualismens symbol. Här gör man ett stort misstag, ty Tau är lika viktig - om inte viktigare - som Yang eller Yin, med tanke på att de återgår och föds ur Tau. Med den dualistiska tolkningen blev Yang den positiva och Yin den negativa pol som sedan överfördes på alla kontraster: varmt - kalt., manlig - kvinnlig, etc. Den potentiallösa Tau, som i verklighet är en början och slutet på de båda förutnämnda, omtalas inte alls.

Jag skall försöka ge en likvärdig förklaring till alla tre komponenterna i denna symbol. Som grunden, symbolen betecknar den universella enhetsprincipen, de två motsatta rörelserna /centripetaliska - centrifugaliska/ och dess gemensamma energiaxel - TAU. Som sådan symboliserar den en komplett spiralgalax.

Bild nr 24

Om vi tar den allra vanligaste formen av dessa galaxer, vilka befinner sig i sin sammandragningsfas, så får man en bild av två, mot varandra vända tallriksformade skivor, sedda från sidan. De skiljs av en relativt tunn mellanring. Om man betraktar spiralgalaxen uppifrån, så ser man två inåtgående spiralbanor. Dessa spiralbanor är vägarna till galaxens otaliga solar och dess planeter. Planeterna är inte synbara på grund av att de ej är ljusalstrande kroppar - de enbart reflekterar solarnas ljus. Det är orsaken till att vi inte kan urskilja dem med våra teleskop, även då, det gäller ett oss relativt närbeläget solsystem. Varje spiral motsvaras av en "tallrik", vilken till synes roterar åt samma håll. Men om vi skulle äga känsligare instrument, eller skulle ha tillräcklig erfarenhet upplagrad under århundratusenden om universum, då skulle vi veta att dessa banor i verkligheten rör sig i motsatta riktningar / sett från vertikalt plan/. Enligt detta har den övre spiralen en riktning från höger till vänster., och den nedre från vänster åt höger. I Yang-Yin anges de två motsatta rörelserna med svarta, resp. vita fält. Det svarta kan betraktas som den positiva materiens värld, och dess exakta spegelbild - det vita fältet som antimateriens värld. Skillnaden mellan de två utgörs endast av dess MOTSATTA RÖRELSERIKTNINGAR, som dominerar i varje atom, elektron etc. Att den höger-riktade rörelsen är materiens värld, är bara ett godtyckligt påstående. Vi vet faktiskt inte, om vi tillhör materiens eller antimateriens värld.

Båda världrarna roterar runt den gemensamma energiaxeln med en närmande centripetaliska rörelse, och skall i mitten förenas till den enda enhetliga, neut-

rala, volymlösa energin i vila /den OUTSÄGBARA, den NAMNLÖSA, GUD etc/. Med andra ord en spiralgalax-komplex är två st. halv-virvlar i sin sammandragningsfas, vilka spiraler är vända mot varandra med likartad polaritet, men repelleras ändå inte på grund av sin grundläggande potentialskillnad. Komunikationen mellan dessa två världar av olika grundpotentialer är omöjlig, ty om någon av de artificiellt drivna kropparna hamnar i världen med den motsatta potentialen, kommer det till massneutralisering, dvs. till upphörande av existensen, som blir kvalitativt och kvantitativt lika på båda sidor.

Dessa motsatta rörelseriktningar och världar med olika potential beskrivs i Dzyans sånger:

5:6 Lipika innesluta triangeln, den första enheten,
kuben,den andra enheten och pentakeln inom ägget.
Det är den ring,som kallas "Överskrid ej", för dem
som nedstiga och uppstiga; som under Kalpan skrida
fram mot den stora dagen "Var med oss"...
Sålunda danades Arupa och det Rupa: av ett ljus
sju ljus, och av varje sju sjugånger sju ljus.
Hjulen bevaka ringen...

Innan jag mera ingående detaljerar Dzyans sånger, vill jag citera ett palmbladmanuskript också, som förmodligen är 12.500 år gammalt, ty dett syftar på undergången av en civilisation. Palmbladet hittades i en grotta i Hindostan och publicerades bl.a. i Talbot Mundis roman: AUM, AHBORDALENS HEMLIGHET. Att texten förekommer i en roman, gör den inte mindrevärdig, ty de angivna årtalen överensstämmer med uppgifter från andra källor.

"De som känna dagen och natten, veta att Brahmas Dag utgör ett tusen kretslopp av Yugas; Och att Natten sträcker sig över ännu ett tusen. Nu består Maha-Yuga av fyra delar; och den sista, som kallas Kali-Yuga, är den kortaste och varar endast 432.000 år.Maha-Yugas läng, återigen, är fyramiljonertrehundratjugu - tusen år, utgörande en tusendedel av Brahmas Dag. Och människan fanns från begynnelsen, men ej sådan hon nu är, ej heller sådan hon skall varda --- /här är palmbladet skadat och skriften oläslig/ --- Raserna funnos i världen, vars vise män ägde kunskapen om sju Principerna, och de kände materien i dess alla former och voro dess herrar. Dessa, för vilka guldet var som ett intet - ty de kunde göra guld - och för vilka elementen frambragte --- / här är skriften igen oläslig/ --- Och den tiden funnos jättar på jorden; och tillika dvärgar, övermåttan onda. Och en strid uppstod, och de förgjorde --- /här är palmbladet avbruten och återstoden fattas/.

Enligt palmbladmanuskriptet man kan komma till följande slutsatser:

KALI-YUGA = 432.000 år MAHA-YUGA = 4,320.000 år
BRAHMAS DAG = 1000 Maha-Yuga = 4.320,000.000 år
BARHMAS NATT= 1000 Maha-Yuga = 4.320,000.000 år
BRAHMAS DYGN .... = 8.640,000.000 år = <u>LIVSÅLDERN PÅ EN PLANET</u>, vilket kommer fram också ur de gamla kommentarerna till Dzyans sånger. I en sådan - Vishnu Purana - beskrivs den på följande sätt:

"Vid slutet av ett tusen, vardera av fyra åldrar bestående perioder, vilka utgöra en Brahmas Dag, är jorden nästan uttömd på kraft. Den eviga Avyaya /Vishnu/ antar då Rudras, förstörarens /Shivas/ natur och återförenar med sig alla sina skapade varelser. Han ingår i solens sju strålar och dricker upp alla jordens vatten: han kommer allt vått att avdunsta, sålunda förtorkande hela jorden. Hav och floder, forsar och bäckar varda alla förtorkade. Sålunda närda av ymnig fuk-

tighet, svälla de sju solstrålarna ut till sju solar och sätta slutligen hela världen i brand. Hari, alltings förstőrare, "som är tidens låga, Kalagni". förtär slutligen jorden. Rudra varder då Janardana och utandades moln och regn"...

Visserligen nämnas här enbart hälften av Brahmas Dygn; Brahmas Dag, men förmodligen efter dåvarande terminologin "dagen" täcker den period av en planet, var den befinner sig i något fastare form - eller är lämplig för utvecklingen av organiskt liv.

Multiplicerar man Brahmas Dygn - 8.640,000.000 med 3, får man en tid av 25.920 x 10^6 solår, dvs 1 miljon PRECESSIONALCYKEL = SOLENS LIVSÅLDER.

Om vi antar att en cykel = cirkel = 360°, och att solens livsålder på galaxens spiralbana är 3 Brahmas Dygn, dvs 3 båggrader, så återföds solen på sin galaxbana 120 gånger. En sådan cykel - 360° = Brahmas År = 120 miljoner precessionalcykler = 3,110.400,000.000 solår = GALAXENS LIVSÅLDER.

Vid den fortsatta komentaren till Dzyans sånger anger författarinnan H P Blavatski i sin bok "DEN HEMLIGA LÄRAN" två tidsperioder. Den ena betecknar hon som MAHA PRALAYA /den stora upplösningen/ och tiden som hon anger den till, är 311.040 x 10^9 solår, dvs ett tal som är lika med 100 x galaxens livsålder, talmässigt 3,110.400 x 10^6 solår. Hon kallar detta tidsrum BRAHMAS ÅLDER. På ett annat ställe nämner hon, att Brahma "Den Förstfödde" använde 12.000 "år". Där kommer en anmärkning i fotnot, att här ska läsaren förstå 12.000 tidsåldrar, däremot hur mycket är en sådan "tidsålder" uttryckt i solår, förklarar hon, är en hemlighet.

Men vi såg, att galaxens livsålder är 120 solåldrar = 3,110.400 x 10^6 år, då 311,040.000,000.000 år skall motsvara 12.000 solåldrar. Detta tidsrum är UNIVERSUMS LIVSÅLDER.

I detta sekel började man vänja sig vid ett sedan länge känt fakta - tidens relativitet. I Dzyans sånger detta "ny-gamla" fakta beskrevs mer bestämt:

> 1:2 "Tid fanns ej, ty den låg sovande i fortvarons
> oändliga skőte".

Man kan förklara ett skeende i de universella sammanhangen mer korrekt om man i stället för "tid" - som vi skall se, inte existerar i verkligheten - använder ordet FÖRÄNDRINGARNA av partikeln, kroppar eller planeter.

FÖRÄNDRING av partikeln från A tillstånd i B .. = "tid"
FÖRÄNDRINGSAXEL .... = "tid"-axel
FÖRÄNDRINGSFÄLT .... = "tid"-fält
Tillstånd A övergår alltid i tillstån B, varvid den mellanliggande spiralsträckans hastighet varierar efter G-fältstyrkan.

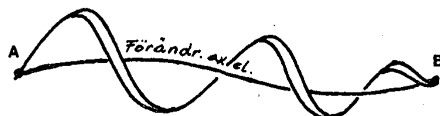
Enligt den einsteiniska teorin om ljusets hastighet, blir partikelns massa oändligt stor - det innebär att varje hastighetsökning resulterar i en viss volymminskning och parallellt med detta i en motsvarande mass/energi/-ökning. Det bevisar delvis dagens hypotetiska värden för planeternas täthet: De uttre planeterna /Jupiter, Saturnus, Uranus och Neptunus/ har en förbluffande låg medeltäthet jämfört med de inre planeterna /Mars, Jorden, Venus och Merkurius/.

Eftersom man ersatte det icke existerande tidsbegreppet med FÖRÄNDRINGS begrepp, får dagens relativitetsteorier en mer realistisk form.

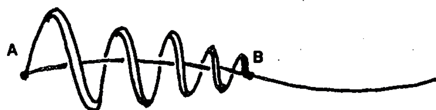
Om det förutsattes, att en partikelns väg, A-B förändringssträckans längd är konstant, och man skulle kunna registrera den uppstådda täthetsökningen -

- masskillnaden i partikeln, skulle man få fram en följande grafisk bild:

Bild nr 25

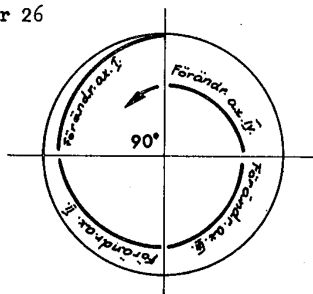
I. A-B sträckans längd = 300,000.000 km
M_1 = 1 kg, V_1 = 1 M_2 =1 kg, V_2=0,5
Förändringsaxeln = 1000 km
Hastighet = 300,000.000 km/1000 km
Förändringen manifesterar i masstäthet/energi/-ökning: E = 1/0,5 = 2

II. A-B sträckans längd = 300,000.000 km
M_1 = 1 kg, V_1 = 1 M_2 = 1 kg, V_2=0,5
Förändringsaxel = 500 km
Hastighet = 300,000.000 km/500 km

Förändringen manifesterar i masstäthet /energi/-ökning: E = 1/0,5 = 2, vilket värde omräknat på det första fallets förändringsaxel, ger en dubbel hastighet: 600,000.000 km/1000 km och från den fördubblade hastigheten är inte fotonen heller undantagen, vars förändringsaxel består av volymminskning, dvs energitäthetsökning.

Bild nr 26

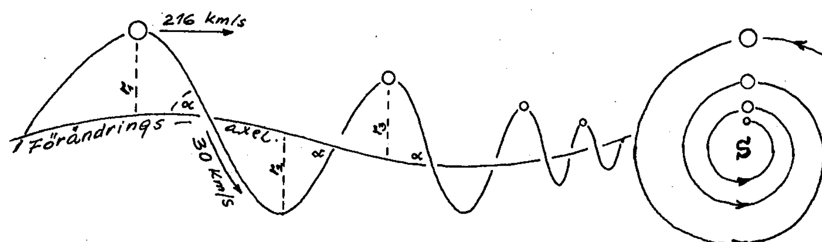

Förändringarnas /förtätningarnas/ grundfaktor är den centripetaliska rörelse, vari hastigheten från periferin inåt ökar, liksom varvtalet ock så ökar, tills dess radie minskar /släng en träbit i en vattenvirvel och man kan följa rörelsens förändringar beträffande hastigheten, varvtalen och dess radie/ och den manifesterar i form av GRAVITATION.

En förändringsaxels längdminskning vid den inåtgående centripetaliska rörelsetendensen ilustrerades på bilden nr 26. Trots att alla de fyra vinklarna är lika /90 båggrader/, minskar spiralbanans längd i de efterföljande fälten mot centrum. Ju kortare är spiralbågsnittet, så rör sig kropparna runt detta färdriktningen med en accelererande hastighet. I regel följs hastighetsökningen alltid av en täthetsökningen och volymminskning.

Varje punkt på solsystemets radie har ett bestämt gravitationsvärde, som ökar kvadratiskt med radieminskningen. Samtidigt som radien minskar, blir vinkeln mellan färdriktningen och omloppsbanan större, vilket resulterar i ett ökande varvtal och omloppshastighet. Så en spiralsträcka av en viss längd på periferin skär avsevärt mera G-fält - dvs förändringsfält - än en lika lång sträcka med ett större alfa-värde vid t.ex. hälften av solsystemets radie. Enligt det förut sagda blir här hastigheten av omloppsbanan och dess varvtal större, än på periferin. Som följd av detta blir det en kortare förändringsaxel /eller ett mindre förändringsfält/. Partikel /eller planeten/ som färdas på denna omloppsbana passerar genom, ungefär ett och samma G-fält flera gånger. De synbara förändringarna blir färre, och detta ger en känsla av ett illusoriskt längre "tidsrum" - trots att det i verkligheten är kortare än på områden mer avlägsna från centrum.

Bild nr 27

Om en kropp med eget gravitationsfält ständigt kunde behålla sin position inom ett och samma G-fält /dvs hålla radien konstant/, eller: skapa ett oföränderligt G-fält, öka gravitationskapande rotationshastighet till denna som motsvarar för en efter behag vald alfa-vinkeln, skulle den kunna välja olika längd på förändringsaxeln. Med andra ord: den skulle kunna bestämma hastigheten på åldrandet.

Exempel: Om farkosten har en gravitationskapande inre rotation som motsvarar Jordens omloppshastighet /30 km/"s"/ och driftelementen är inställda i samma vinkel /alfa/ som Jordens axel har relaterat till färdriktningen /= solens omloppsbana/, borde farkostens besättning åldras med samma hastighet som planeten. Trots att vissa faktorer på farkosten är identiska med de faktorer, vilka råder över planeten /så som: färdhastighet av 216 km/"s" och den samma färd-deklination 66,5° som Jordaxeln har/, kommer ändå besättningen att åldras mycket långsammare än de varelser som samtidigt vistas på Jorytan.

Skälet till detta är dels 1/-det konstanta och oföränderliga G-fält som uppstår vid en gravitationskapande rotation som är c:a 60 gånger snabbare än Jordens rotation runt sin axel, dels 2/ -farkostens spiralbana minskar sin radie - liksom planeten Jorden - med referenspunkten till SOLEN. Genom att farkosten övertar planetens förändringsaxel, blir hastigheten på besättningens åldrande identiskt med planetens.

TVILLINGPARADOXEN, som den tolkas idag - grundad på de rådande teorier - är felaktig i så hög grad, att den inte skulle kunna existera alls. För att tvillingparadoxen skulle vara gällande, är inte objektets FÄRDHASTIGHET det väsentligaste. Det avgörande är objektets gravitationskapande rotationshastighet. Det teoretiska felet tillkom dels genom användning av icke existerade och felaktiga faktorer /"tid" och den maximala ljushastigheten = 300.000 km/"s" /. Dels genom att det praktiska experimentet utfördes utan hänsyntagande till de grundläggande lagar som gäller vid jämförelse-experiment: DE UTFÖRDA EXPERIMENTEN SKALL SKE UNDER SAMMA FÖRHÅLLANDEN. Den grova bristen i metoden visas i följande:

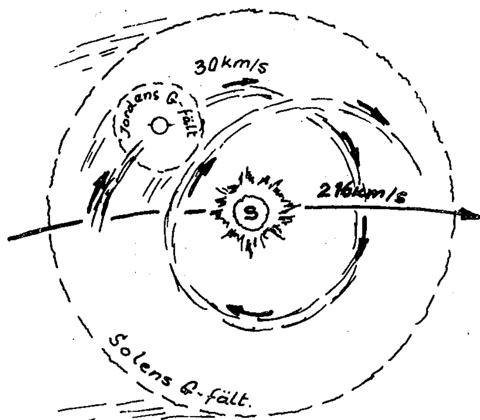
Jorden har ett EGET G-fält, och färdas runt solen med en hastighet av 30 km/s. Planetens klockvärde jämfördes med klockvärden i Apollo-kapslarna. Dessa kapslar SAKNADE LOKALT G-FÄLT och färdades med en avsevärt lägre hastighet än planetens färdhastighet. Man jämförde klockvärdena under felaktiga premisser. Man visste inte att KLOCKVÄRDENA STÅR I PARALLELLT FÖRHÅLLANDE TILL DEN G-FÄLTSKAPANDE ROTATIONEN. Vid rymdfärden avlägsnade sig Apollo-kapslar från planeten och klockan visade planetens AVTAGANDE ROTATIONSVERKAN PÅ KAPSELN - dvs det minskande G-fältet. På grund av att kapseln ej hade ett EGET G-FÄLT, passerade den igenom planetens hela G-fältskala, vilken växlar med kvadraten på avstånd.

I stället för de värdelösa klockvärdena skulle man ha kontrollerat och jämfört de biologiska förändringarna hos besättningen och förändringen hos de kollegor som under färdperioden befann sig på Jorden. Man skulle ha kunnat konstatera att:

under färdsperioden i kapseln - trots de lägre klockvärdena - åldrades besättningen mer än kollegerna på Jorden under samma period.

KLOCKVÄRDENA STÅR I OMVÄND PROPORTION TILL PARTIKELNS FÖRÄNDRING OCH PARALLELLT MED FARKOSTENS G-FÄLTSKAPANDE ROTATIONSHASTIGHET.

Bild nr 28

Varje kropp, med eller utan egen gravitationsfält, är i första hand beroende av sitt närmaste större - gravitationsalstrande objekt. Planeten följer den större himlakroppen /solen/ i en närmande spiralbana, för att till sist hamna i denna på grund av dess större gravitationskraft.

All materiens byggsten är ljuset - den "förkroppsligade"ENERGIN. Det ljusstoft som uppstod vid universums expansion, i nästa fas - UNIVERSUMS SAMMANDRAGNINGSFAS - samlades i galaxernas spiralarmar, vilka utgör solsystemernas bana. Dessa banor liknar stora ljusfloder, som bredvid sina framotriktade rörelser har inuti sig en - i längdaxeln - roterande rörelse, som är hastigast i centrum. De ovansagda beskrivs i Dzyans bok med följande rader:

> 3:8 ...Livsfröet är Det, och DET är ljuset, den vita, glänsande sonen av de mörka, fördolda Fadern.....

> 3:4 ... De tre falla i fyra. Det strålande väsenämnet varder sju inom, sju utom. Det ljusande ägget vilket i sig själv är tre, ystrar sig och sprider sig i mjölkvita flockar utöver hela det moderliga djupet, som växer i livsoceanens djup ...

Det LYSANDE ÄGGET är själva universum, vilket är i sig självt tre: 1/ den CENTRIFUGALA och 2/ den CENTRIPETALA rörelsekraften runt 3/ den gemensamma VOLYMLÖSA ENERGIAXELN I VILA, dvs en komplett VIRVEL. De mjölkvita flockarna är galaxerna och det strålande, mjölkvita väsenämnet är ljuset, byggstoftet till solsystem, FOHAT - solkraften - som av de gamla framställdes i form av en ORM, ty "FO HAT väser", då han glider hit och dit /i zig-zag/. I en gammal kommentar till den 4:e Dzyans sången beskrevs solens uppkomst på följande sätt:

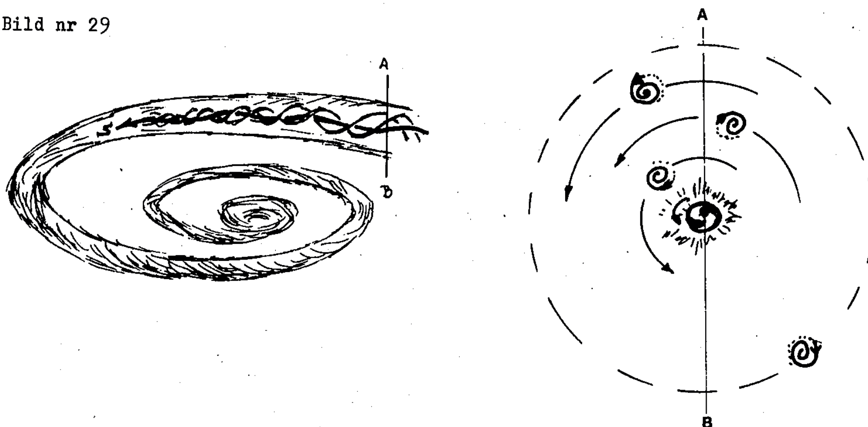
> ...De större flockarna förena sig och erhålla ny rom - i form av eldpunkter, trianglar och kuber, vilka mogna; och när tiden kommer, frigöra sig somliga av flockarna och antaga sfäroidisk form, en process, som de genomföra endast, när de ej störas av andra. Härefter kommer lagen +++ i verksamhet. Rörelsen /andningen/ bliver virvelvind och försätter dem i rotation ...

I verkligheten liknar en solsystem, sett från färdriktningen, en stor virvel, där planeterna roterar runt virvelns centrum - solen - som i sin mitt - en

- förmodligen har en IHÅLIG AXEL. Faktum är att vi har aldrig sett vår sol från dess axel-längdriktning.

I ett solsystem 99% av de totala "väsenämnen" finns i dess centrum - solen, och av de kvarstående 1%, enligt strömningarnas lagar, bildas skikter av olika rotationshastigheter, vilka ökar mot centrum. Dessa skikter kommer i friktion med varandra. Vid skiktgränserna uppstår turbulenta rörelser, och runt dessa lokala virvlar samlas under dess färd med tiden mer och mer ljusstoft, vilket gradvis blir tätare, tills den slutar i planetform. Dessa planeter, som till en början är i form av gasklot, har i sig en centripetalisk rörelse och roterar runt solen i en närmande spiralbana. De drogs å ena sidan av den väldiga, levande massan /solen i rotation/, å andra sidan genom sin närmande rörelsetendens utövar de ett enormt tryck på den centrala himlakroppen - på solen. På grund av detta ökar solens täthet ännu mer, men på grund av sin enorma rotationshastighet och trycket, kan inte skapas en fast skorpa - vilket däremot planeter skapar. Solens relativa rotationshastighet är fyra ggr större än jordens, ty en punkt på solekvatorn färdas 160.570 km under en jordisk dag /jordens ekvatoriala omkrets är c:a 40.000 km/.

Bild nr 29

Flera hypoteser ställdes upp om solsystemet, men nämnvärda är två:Pier de Laplaces teori /1796/ talar om att ett klot av heta gaser ursprungligen roterade långsamt i rymden. Allteftersom klotet drog ihop sig, blev rotationen snabbare, vilket i sin tur förursakade att klotet plattades ut och tog formen av en flat skiva, som i och med att den drog ihop sig, efterlämnade gasringar runt den glödande skivan. Så småningom förtätades dessa ringar till planeter, av vilka några hade satelliter.

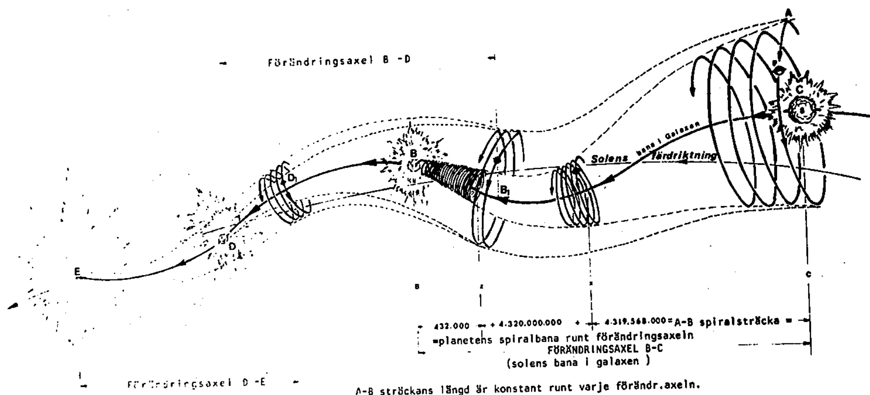
Men Laplaces hypotes höll inte i längden. Man försöker idag förklara planeternas uppkomst, t.ex. G P Kuiper att solnebulosan avsöndrade separata moln av gas som sen drog ihop sig. Dessa moln /protoplaneter/ förtätades ytterligare och blev planeter med egna atmosfärer och satelliter, som uppståd på liknande sätt som palneterna.

Sanningen är den, att idag finns inte någon teori som skulle kunna ge en fullständig förklaring beträffande solsystemets uppkomst, såvida man inte tar hänsyn till de två förutnämnda teoriers original, vilket inte alls är teori. Den liknar mer en observation : DZYANS BOK.

6:4 ...Han bygger dem till likhet med äldre hjul,
anvisande dem plats på den oförgängliga centra.
Huru bygger Fohat? Han samlar eldstoftet. Han

> gör klot av eld, löper tvärs igenom dem och omkring dem, ingjutande liv i dem, och sätter dem därpå i rörelse, somliga åt ett håll, andra åt det motsatta. De äro kalla, han uppvärmer dem. De äro torra, han gör dem fuktiga. De skina, han fläktar dem svala. Sålunda verkar Fohat från gryningen till skymning under sju evigheter...

I RIG VEDA Fohat identifieras med Vishnu "en manifestation av solkraften" och beskrevs såsom förflyttande sig i tre steg genom världsalltets sju regioner. Observera på ritningen nr 30, att SOLENS LIVSÅLDER består av TRE "steg" - dvs gra - der,-den är lång som <u>tre planeternas livsålder</u>.

Vi lär idag, att solen med sitt åldrande blir mer och mer ljusstark - och detta är rätt påstått. Däremot, att solen samtidigt skall öka sin volym på grund av att den förbrukar det i centrum befintliga vätet och från punktmodell utvidgas till en skalmodell, är felaktigt påstående. Nämligen så länge en enda planet roterar runt solen, så håller den planetens inåtriktade rörelse solens volym i schack. Solens ljusstyrka ökar tack vare det ökade trycket som resulteras av planeternas inåtgående rörelse. När den sista planeten har hamnat i solen, är solens ljusstyrka den största och dess volym den minsta. Strax efter försvinnandet av den sista planeten runt solen,EXPLODERAR SOLEN och ger genom detta upphov till nya sol system. Man gissar idag solens ålder upp till 5 millijarder år. Licka mycket ger man till dess framtida existens - vilket inte heller stämmer enligt de gamla beräkningarna. Solens livsålder är 25,92 millijarder **"år"** runt sin **förändringsaxel.** Solens livsålder kan uttryckas även i precessionalcykel: 1 miljon precessionalcykel. Om solen verkligen är 5 millijarder år gammal, vore dess färg röd. Det finns på - ståenden, som talar om tredubbla åldern = 15 millijarder år - vilket bekräftar vår solens färgstadium: GULT - som är ett kännetecken för solarnas MELLANÅLDER / en "ung" sol är röd, sen blir den gul och till sist bländande blå-vit/. I så fall den har redan avklarat 3/5 resp. mer än hälften av sin ålder, så vår solen har kvar c:a 400.000 precessionalcykel.

Efter de förgångna 3 Brahmas Dygn och explosionen, existerar det nybildade solsystemet återigen i 3 Brahmas Dygn. Men varje "nyfödd" sols och solsystems förändringsaxel /livstid/ är kortare och deras volym är mindre än i den föregående perioden.

Liksom planeter, då de närmar sig solsystemets centrum,ökar också solen sin täthet genom att närma sig galaxens centrum. Och vad gäller för solen i de stadierna, gäller för hela solsystemet: i varje nytt solsystem blir planeternas volym mindre, tätheten större och förändringsaxeln kortare än i det förra systemet. På grund av detta kan sägas:

Även varje galax har sitt optimaliska bälte för livsbärande solsystem /solsystem som har planeter på vilka liv kan existera/. Men beroende på att hur långt befinner solsystemen sig från den centrala solens volymlösa axel /TAU/, varierar det livsgivande bältets position inom solsystemet. Ju närmare galaxens axel solen befinner sig, desto smalare och mer mot solsystemets periferi placerat blir solsystemets livsgivande bält.

I Bhagavata Purana omtalas en sorts pralaya /upplösning/, NYTA eller en ständigt pågående upplösning och förklaras den såsom den förändring, som omärkligt och utan uppehåll försigår med allting i universum, från himlakroppar ner till atomer /citat ur P H Blavatskis bok: Den hemliga läran/.

Enligt palmbladmanuskriptet, som tolkades i början av kapitlet,"återföds" solen 120 gånger på en av galaxens spiralvägar. Vid sista återfödelsens slutskede färdades solen med maximal ljushastighet /vilket dock inte betyder att den är 300.000 km/s - den är MÅNGDUBBEL den ljushastighet, som härskar i galaxens den del vi befinner oss i - och analogiskt med detta ligger ljushastigheten på galaxernas yttre kant under den 3×10^5 km/s, där är den minimalisk/ och tätheten är nästan oändligt stor, så när den inträder i galaxens "oförgängliga" energiaxel - som den betecknas i Dzyans sånger., eller "svarta hålen" enligt vår terminologi - upphör volymen, energitätheten blir oändlig, tid och rörelse - i den form vid vilken vi är vana - existerar inte längre p.ga. att energiformen saknar volym. Galaxens "svarta hål" är en VOLYMLÖS ENERGIAXEL I EN SYNBAR VILA - så länge, tills galaxens sista sol med dess sista planet har övergått i volymlöst energitillstånd.

Genom upphörande av kraften som utövade tryck på galaxens energiaxel via solarnas centripetaliska rörelse, utvidgar energiaxeln, och genom explosion föds en ny, blivande spiralgalax. Explosionen är ingenting annat, än den VOLYMLÖSA ENERGINS omvandling till den första formen av VOLYMÄGDA energin i rörelse, dvs LJUS. Strax efter explosionen, när energin återupptar sitt synbara tillstånd /energins materialisation = LJUS/, är partiklarnas hastighet mångfaldig hastigheten 3×10^5 km/s. Ett bra exempel på detta är Krabbnebulosan,som trots att den exploderade för c:a 1000 år sedan, har dess partiklar inte nåt för långt från centrum och dess hastighet fn är c:a 600.000 km/s.

Expansionens slutskede utmärks med partiklarnas minimala hastighet och täthet, samt med maximal volym. Expansionen, som till sin grund är en centrifugalisk rörelse och som sådan avtagande i sin styrka, övergår enligt virvelrörelsens lagar till nästa fas: till den centripetaliska, sammandragningsfasen. I denna fas uppstår galaxernas spiralstruktur, solsystem och planeter för att fortsätta hela skådespelet från början.

Samma beskrivning gäller hela universums funktion. En galax "återföds" 100 gånger på sin bana runt universums axel. Då den sista galaxen försvinner i universums volymlösa energiaxel, exploderar de, eftersom det sammanhållande yttre trycket /galaxernas centripetaliska rörelsetryck/ har upphört. Denna explosion av universum kallas i dagens terminologi "BIG BANG" /motsvarar i svenskan: den stora knallen/.

Dzyans sånger talar om en period före "Big Bang"-ens inträffande. Perioden är universums volymlösa, tidlösa energitillstånd. Den period i universum

historì, när all differentiering, synbara rörelser upphör, täcks av meningen: "Var med oss". All materia övergår i ett enda rent energitillstånd. Erik von Dänikens rader i GUDASÄD är träffande när det gäller att återge vad som sker under denna passiva period. Tyvärr, har författaren, som annars kämpar för de gamla sanningarna, glömt att nämna källan för sin hypotes. All materia i universum återgår i en enda punkt, i ett enda tillstånd, nämligen varifrån de utgingo - men nu är de berikade med,under existenstiden vunna ERFARENHETER. Detta tillstånd beskrivs i Dzyans bok, i verser:

1:7 Tillvarons orsaker voro borttagna; det synliga, som varit, och det osynliga, som är, vilade i det Eviga Icke-vara't, det Enhetliga Vara't.

1:8 Blott tillvarons Enhetliga Form sträckte sig gränslöst i drömlös sömn; och livet pulserade omedvetet i ALL-RUMMET genom hela denna All-Närvaro, som förnimmes av Dangma's öppnade öga.

2:2 ...Varest var tystnaden? Varest öron att förnimma den? Nej, det fanns varken tystnad eller ljud; intet utom oavlåtlig, evig Andning, som ej känner sig själv.

2:5 De sju voro ännu icke födda av ljusets vävnad. Mörker allena var Fader-Moder-Svabhavat; och Svabhavat var i mörker.

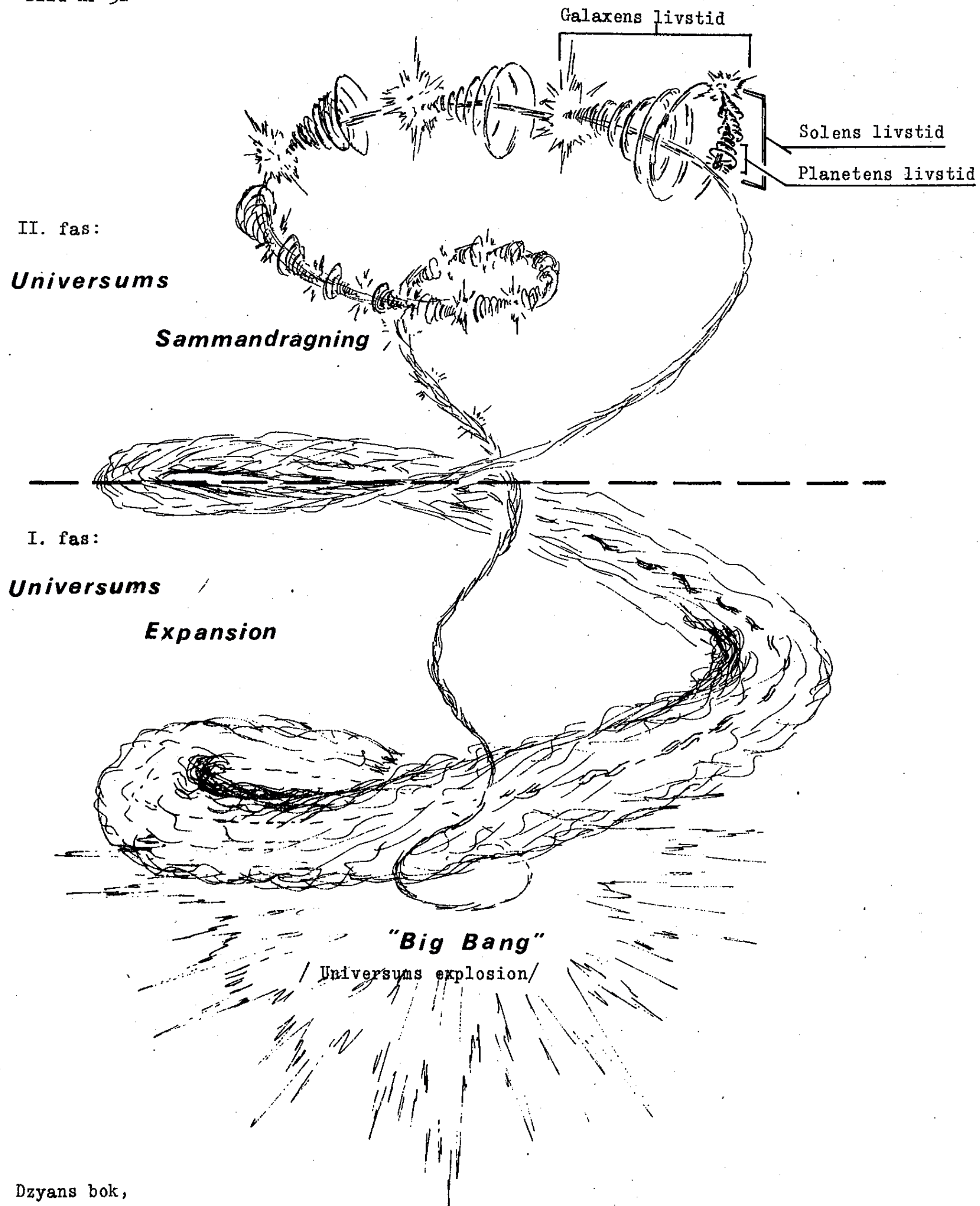
2:6 Dessa två äro livsfröet, och livsfröet är ett. Världsalltet låg ännu fördolt i Gudomstanken och Gudomsskötet.

Men vilket nytta tjänar allt detta? Då all materia med sin erfarenhetskvot förenas till ett enhetligt tillstånd, deltar alla i alla uppsamlade medvetna och omedvetna kunskaper - så efter nästa Big Bang bär varje liten partikel i sig frön av den gemensamma kunskapen som blir dold i långa tider och blir medvetet i livets högsta utvecklingsstadie: hos den TÄNKANDE MÄNNISKAN. Detta är förklaringen till den Brahmaistiska filosofin, och betecknas därför i deras läror som nollpunkten = NIRVANA,till slutmålet. Ty individen som sådan, trots att han upphör i Nirvana, kan ändå bara här ta del av alla formernas efrarenheter som först när de genom materialiseringens och utvecklingens långa väg åter når den tänkande människans tillstånd, blir den förra existensens samlade kunskap medveten.

Bild nr 31 är en förenklad,schematisk ritning om ETT universums struktur,baserad på Dzyans bok, dess gamla kommentarer och på den hindustanska palmblad manuskript. Ritningen förklarar även hur dagens felaktiga slutsats uppståd, att universum befinner sig i expansionsfas. Den felaktiga slutsatsen drog man bl.a. av observationer om galax-explosioner, som t.ex. Krabbnebulosans explosion. Nebulosan exploderade för ung. 1000 år sedan - alltså slutsatsen blir:Universumen expanderar! Men frågan, att denna explosionen vilken är i tur och ordning av samma galaxmaterialen på dess inåtgående banan /sammandragningsfas/ runt universums axel, ställde man inte p.g.a. att man är okunnig om hela universums mekanism och uppbyggnad.

UNIVERSUMS UPPBYGGNAD

Bild nr 31

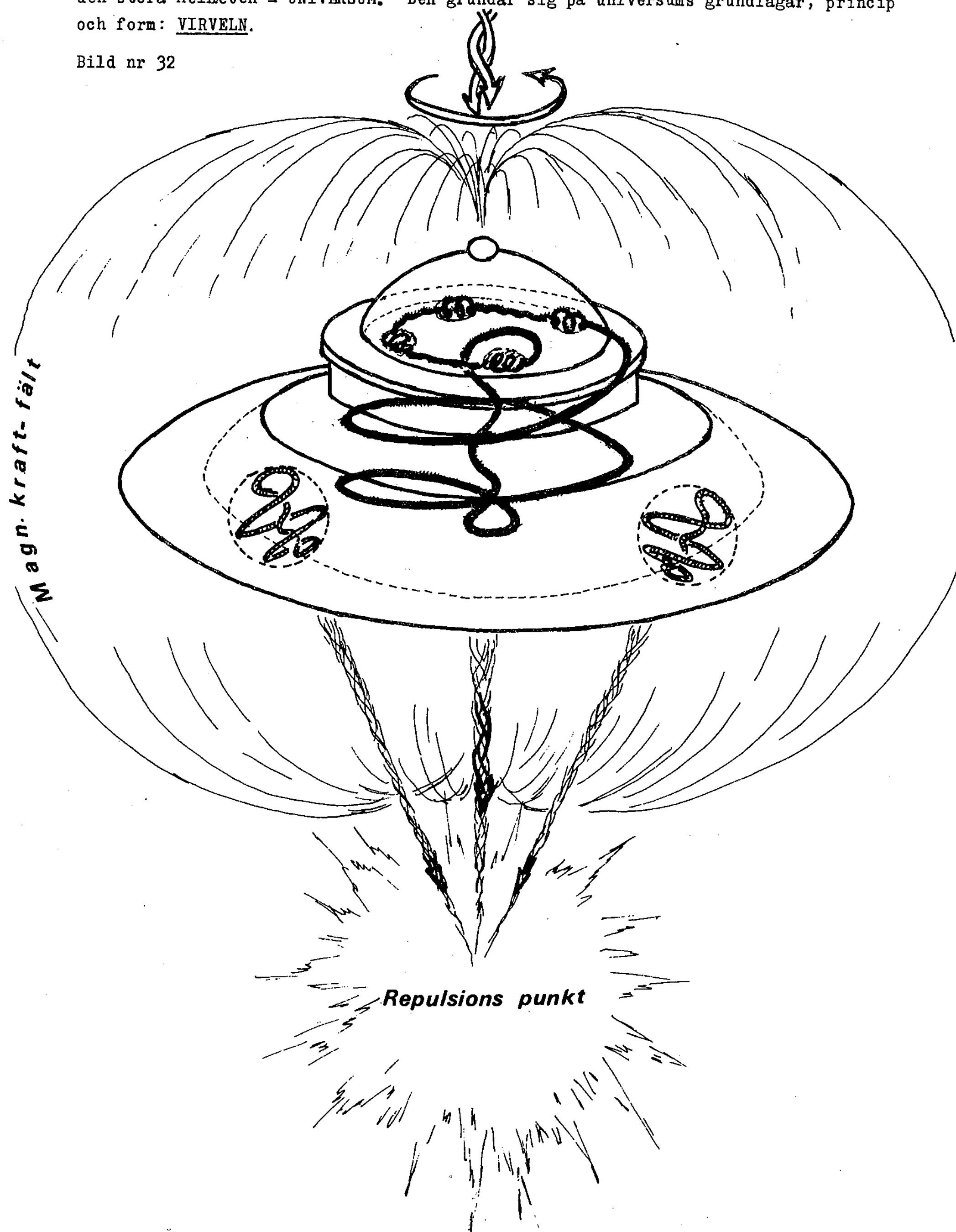
Dzyans bok,

5:1 De ursprungliga sju, visdomdrakens första sju andedrag, frambringa i sin ordning den kretsformiga rörelsen av sin heliga andedräkt den ***glödande VIRVELVINDEN.***

Efter allt detta frågar sig kanske läsaren, vad har den Brahmaistiska filosofins världsåskådning att göra med Vimaana?

Sambandet är följande: om vi vill bygga en farkost, som obehindrat och smidigt kan färdas i universum mellan planeter, solsystem och galaxer är grundkravet att farkosten själv ska infoga sig som en naturlig del av helheten. Vad betyder det, att farkostens struktur, energiprincip och uppbyggnad MÅSTE ÖVERENSSTÄMMA MED UNIVERSUMS UPPBYGGNAD OCH FUNKTIONSSÄTT. Kom ihåg den förra schematiska bilden av universum och jämför den med den schematiska bilden av el.ledningens struktur hos en Vimaana: de är identiska i alla avseenden. Vimaana är en miniatyrmodell av den stora helheten = UNIVERSUM. Den grundar sig på universums grundlagar, princip och form: VIRVELN.

Bild nr 32

SÅ VISSTE ANTIKENS FILOSOFER....

I vår tid har det blivit mer och mer vardagligt med tendensen, som karakteriseras av människans utåtriktade blick mot det stora alltet. Ansträngningar, som görs av oss i den riktningen, är på begynnelsestadiet och resultat, som av oss anses vara svindlande, är i själva verket mycket obetydliga gentemot de resultat, som nåtts av våra förfäder, som levde före stenåldern.

Vårt barnsliga självhyllande /-den "första" satelliten runt Venus eller Mars., den "första" människan på månen och de otaliga "första" tituleringarna/ är en följd av okunnighet. Denna okunnighet råder på olika fält - såväl på astronomiska som på naturlagarnas och parallellt med dem på de tekniska områden. Våra utsagor är som mosaiker av en stor enhetlig bild - av verkligheten. Dessa mosaiker, observerade och återupptäckta i vår tid är i c:a 70-80% fakta. Runt dessa försökte man skapa hypoteser till en helhetsbild - men bilden överenstämmer inte med verkligheten.

Tyvärr är avståndet mellan våra "kunskapmosaiker" så stora att man inte ser de stränga, gemensamma karaktärerna i dem. På ett sådant sätt blir de verkliga observationerna, vilka gjordes av oss, i de flesta fall feltolkade, felplacerade i alltets stor mosaikbild och genom detta får man en oenhetligt bild. Trots detta lyckades man ändå fastslå ett viktigt faktum: likheten mellan mikro - och makrokosmos. Påståendet är en av de största sanningarna, men inte därför att utsagon gjordes av den här civilisationens vetenskapsmän. Samma påstående gjordes mycket tidigare och mer medvetet av antikens filosofer, bl.a. av Pythagoras och Platon.

Att deras teorier ej är så välkända för vår civilisation, kan tolkas så att vår tids olika religioner /kyrkan, vetenskapen/ försökte tillintetgöra deras teorier, genom att de nämnda filosoferna stämplades som "mystiker". Å andra sidan var dessa filosofer mycket mindre skrytsamma, trots deras större kunskap, än vår tids vetenskapsmän. Dåförtiden fanns inte Nobelpriset, så idéer utan prisbelöningar väger ej så mycket hos vår vetenskap. Kunskapen odlades av en ren sanningssökande drift, vari grunden var den levande människan skapande hjärna, i stället för de idag använda döda datamaskinerna.

Antikens filosofer visste också den grundläggande sanningen, att makrokosmos är lik mikrokosmos. Men hos oss verkar påståendet bara vara en fras. I antiken fann man detta påståendet mycket allvarligt, och de utgick alltid i sina sökanden ifrån denna punkt. Tack vare att de var FILOSOFER - alltså i hög grad tänkande individer, utan fördomar, dogmer och döda hjälpmedel - lyckades de komma mycket närmare sanningen än vi. "Legender", vilka stod till deras förfogande,var mycket mer talrika och mindre täckta av glömskans slöja, än idag.

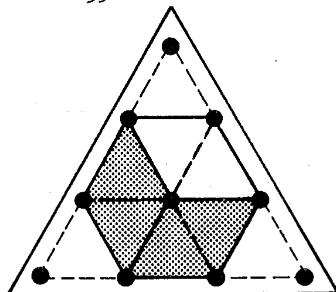
Källor för de grekiska filosoferna - i första hand för Pythagoras och Platon - var den stora pyramidens täckyta med sin samlade kunskap - testamentet från den förra civilisationen. Utöver detta hade man tillgång till olika skrifter, bl.a. från Tibet via Indien, liknande Dzyans Sånger, vars text förstods i högre grad än idag.

Pythagoras ger exempel på ett sådant samband. Efter 21 års vistelsen i Egypten uppehål han sig i Eufratdalen, där han studerade den Chaldeanska hemliga läran. Efter detta gjorde han sin största resa via Media och Persien till Hindostan, där han stannade kvar i flera år för att bli lärd av visa Brahmaner. Att han fick studera Dzyans sånger, avslöjar hans geometriska arbete,

Theon från Smyrna förklarar att de tio punkterna, eller Pythagoras'

tetractys var en symbol av största viktighet för en förnuftig tolkning av den universella naturens avslöjande. Pythagoreerna band sig själva till följande ed: "Genom honom som gav vår själ tetractys, som har källan och roten till den ständigt skeende naturen".

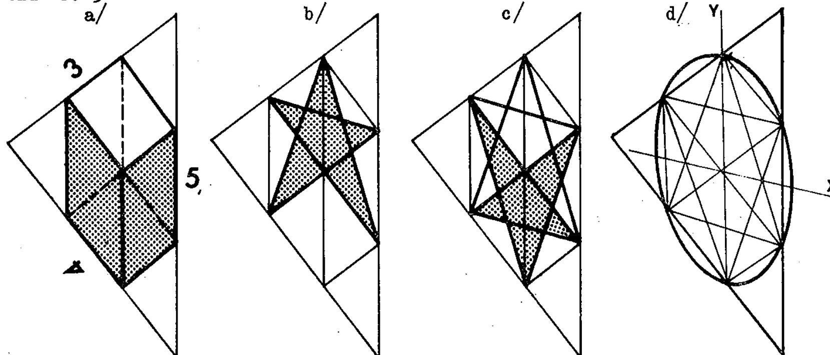
Bild nr 33

Genom att man band ihop de tio punkterna, fick man nio små trianglar. Sex av dem formar en kub. När hörn binds ihop får man en sexuddig stjärna och den sjunde punkten är stjärnans centrum.

Triangeln som visas i detta sammanhang, är en liksidig triangel, likadant är det med sexhörningen som är en symetrisk geometrisk bild. Men det är känt, att Pythagoras förbjöd sina lärjungar att göra anteckningar vid föreläsningar, å andra sidan,delade han upp sina lärjungar i grupper, och så fick de inte samma undervisning beträffande djupheten av de hemliga lärorna. Förmodligen tjänade den ovan visade triangeln som exempel för den yttre kretsen och nästa, den inre kretsen fick samma teorier, också tillämpade på en triangel, men på en asymmetrisk,som t.ex. på triangel 3-4-5, på vilken Pythagoras berömda sats bygger. I detta fall får man en helt annan, asymmetriska,kombinerad geometrisk bild med tre nya komponenter: två pentagram och en ellips.

Bild nr. 34

Och vad säger Dzyans bok?

5:6 Lipika innesluta TRIANGELN, den första enheten, KUBEN, den andra enheten och PENTAKELN inom ÄGGET...

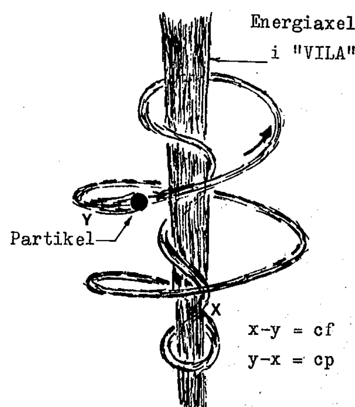
I den här kombinerade geometriska bilden finns det två pentakler, så trots bildens asymmetri är den som helhet i balans. Den andre, den nedåtvända pentakeln, gav upphov till spekulationer om svart magi och den uppåtstående pentakeln till vit magi. Den här misstolkningen är ett bevis för att Pythagoras ej meddelade alla sina lärjungar den verkliga innebörden av symbolen, och de som inte var invigda i dess hemlighet, blev överlämnade till rena gisningar, liksom fallet är med dagens vetenskap,beträffande Pythagoras läror. Å andra sidan bevisar den geometriska bilden ett stränt samband mellan Dzyans sånger - Pythagoreiska läror - Stora Pyramiden. Bilden nr 34 d är ett förenklat schema av stora pyramidens planritnings spegelbild /se bild nr /.

Att Pythagoras verkligen hade klart för sig universums grundprincip, kommer fram genom Plato, som förnyade Pythagoras' läror /han stiftade Ny-pythagoréernas skolor/. Principen beskrevs av Plato på följande sätt /citat ur THE SECRET TEACHING OF ALL AGES av M P Hall/:

"Platonic philosophy is based upon the postulation of three orders of being: that which moves unmoved, that which is self-moved, and that which is moved. That which is immovable but moves is anterior to that which is self-moved, which likewise is anterior to that which it moves. That in which motion is enherent cannot be separated from its motive power; it is therefore incapable of dissolution. Of such nature are the immortals. That which has motion imparted to it form an other can be separated from the source of its animating principle; it is therefore subject to dissolution. Of such nature are mortal beings.Superior to both the mortal and the immortal is that condition which continually moves yet itself is unmoved. To this constitution the power of abidance is inherent; it is therefor the Divine Permanence upon which all things are established. Being nobler even than self-motion, the unmoved Mover is the first of all dignities."

-I en fri översättning: "Den Platoniska filosofin är baserad på postulaten av existensens tre principer: den som rör sig orörligt, den som är självrörlig och den som är rörlig. Den som är orörlig men rör sig är upphov till den som är självrörlig, vilken i sin tur är upphov till den som är rörlig. Den vars rörelsen är den väsentliga kan inte bli skild från sin bevekelsegrundkraft, därför är den oförmögen till upplösning. Av liknande natur är de /oförstörbara/ odödliga /tingen/. Den till vilken den andra rörelsen ger rörelse, kan bli skild från sin livsgivande principkälla, därför är den subjekt för upplösning. Av liknande natur är de förstörbara /tingen/. Det avgörande för de båda - de dödliga och odödliga - är denna förutsättning som kontinuerligt rör sig ehuru själv är orörlig. Varande, ädlare - även än den självrörande - är den orörliga RÖRELSE av alla majesteter".-

Bild nr 35

Det som Platon talar om, är ingenting annat än en virvel, vilken är en i sig själv sluten rörelseprincip som består av: den VOLYMLÖSA ENERGIAXELN I EN SYNBAR VILA vilken är upphov till virvelrörelsen, som är SJÄLVRÖRLIG /de centrifugaliska och centripetaliska rörelsernas samspel/ och partikeln som -skapad av energiaxeln- färdas på virvelbanan och återvänder i det volymlösa energitillståndet i "vila". Med andra ord, Platon beskriver alltets ursprungliga skapande princip, som i de kristna dogmerna betecknas som TREENIGHET, utav vilka två är abstrakta /heliga anden = energiaxel i vila; fadern = virvelrörelse komplexen/ och en konkret /sonen = partikeln som färdas i rörelsen/.

För att läsaren ska få en klarare bild av det abstrakta, citeras ur den HEMLIGA LÄRAN, av H P Blavatski: "... en abstrakt idé om rörelse, skild från en sig rörande kropp ... "Gud" är ej den omogna antropomorfism, som ännu är vår gängse teologins stödjepelare utan den symboliska sammanfattningen av det, som är livet och rörelsen i universum."

Alltets väsentlighet är alltså en RÖRELSEKOMPLEX som skapar PARTIKELN, vilken senare rör sig i en av rörelsekomplexen bestämd bana - så väl i makro- som i mikrokosmiska sammanhang. Om vår värld bara skulle vara lite vettigare, så skulle Platons postulat utan tvivel räcka att stänga många fakulteters /och ALLA kyrkors/ dörrar.

Denna virvelrörelse är ursprung till ALLT som EXISTERAR i universum, och den skapade allt, inklusive Ljuset - materiens byggstenar. I Bibeln, Johannes evangeliets första verser omtalas detta i en ganska tydlig text:

- I begynnelsen var ORDET, och Ordet
  var hos Gud, och Ordet var Gud.

2/ Detta var i begynnelsen hos Gud.

3/ Genom detta har allt blivit till
och utan det har intet blivit till,
som är till.

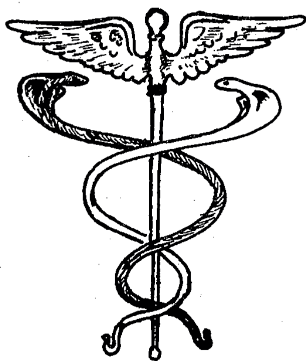
4/ I det var liv, och livet var människornas Ljus.

"ORDET" är inte ett generellt uttryck i alla Biblar. I vissa Biblar används i stället uttrycket "VERBUM", dvs skeende, handling = RÖRELSE! Men även uttrycket ORDET, dvs LJUD kan föras till grundbegreppet: vibration = RÖRELSE.

ALKEMIN OCH DEN UNIVERSELLA RÖRELSEPRINCIPEN

Alkemin kan inte utelämnas vid tal om den universella rörelseprincipen Det stränga sambandet mellan mikro- och makrokosmos krävde ev alkemisterna att de skulle känna till den grundläggande rörelseprincipen. Medeltidens bästa alkemister /och sådana fanns bara ett fåtal/ avslöjar denna kunskap med hieroglyfiska teckningar. På dessa bilder finns något av det viktigaste och ständigt återkommande, nämligen Hermes' stav med två, runt staven slingrande ormar. Hermes' stav är ingenting annat än två virvlars centrala delar, som rör sig i motsatta riktningar och en antydan till flygning med hjälp av den uppstådda kraften.

Bild nr 36

Det finns samtida ritningar som åskådliggör framställningsprocessen av visets sten. Destilatonsapparatens kylare är utformad enligt förebilden av Hermes stav, dvs virvelns axel.

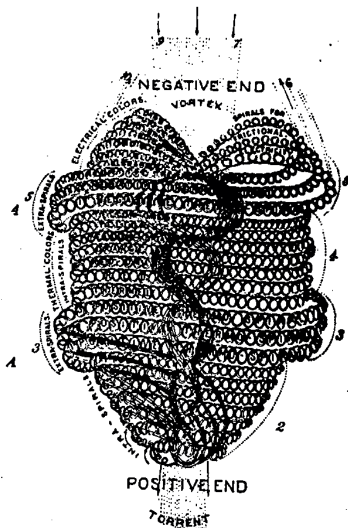
Att de alkemistiska texterna är svårfattliga,även från de bästa som t, ex. Paracelsus, har sin förklaring i dåtidens världsanda. De främsta alkemisterna levde under den mörkaste Medeltiden,då - man kan säga - de enda ljuspunkterna var brinnande häxbålar.

Religioner karakteriseras av den dogmatiska konservatismen. Den är motståndare till allt som stör de redan fastställda cirklarna och genom detta hotar deras makt över massan /jämför: Kyrkan - Politik - Vetenskap/. Under sådana förhållanden var alkemister tvingade till stor försiktighet vid sina experimentbeskrivningar.Denna försiktighet är orsaken till i texter uppdykande inkonsekvenser, till ofattbara aforismer och till överdrivna religiösa inslag. Nästan alla alkemistiska texter som vimlar av religösa inslag, är värda en noggrannare analys, ty författaren kanske däri kamouflerar någon ytterst viktig sanning. Som ett annat hinder, fanns det faktum, att man inte hade den lämpliga terminologin för att beskriva de återupptäckta sanningarna. Den svårigheten existerar även idag.

B A B B I T T S A T O M

I modern tid ritades rätta modellen till den universella rörelseprincipen av Edvin D Babbitts och publicerades 1878 i hans bok "THE PRINCIPLES OF LIGHT AND COLOR".

E D Babbitts var en kombination av vetenskapsman, mystiker, konstnär och esseist. Hans favoritämne var färgernas botande verkan på människokroppen och dess själ. I sin atommodellritning skildrar han dess färgskiftning: från termal /infraröd/ via gult - blått - indigo,till mörkviolett /ultraviolett/.

I kommentaren under ritningen talar han däremot om kraften, vilken presenterar modellen: "Om en sådan atom skulle placeras i New Yorks centrum, skulle den skapa en sorts virvelvind,så att alla palats, broar och omgivande städerna ... skulle slitas ned till fragment och utslungade i skyn".

Atommodellen är inte ett slumpmässigt eller konstnärligt skapat verk. E D Babbitts var bekant med de flesta av antikfilosofins mysteriekomplex, liksom med den moderna vetenskapens resultat. Enligt kommentaren till atommodellen kan man förstå att Babbitts hade klart för sig, vilken den väsentliga universella energikällan är. Varför han inte utvecklade problemets slutliga lösning, kan bero på att han kanske - liksom de tibetanska munkarna - ansåg världen omogen att mottaga dessa sanningar. Världen visade sin omogenhet genom att alla som kom med liknande teorier, stämplades som mystiska dårar. På slutet av 1800-talet samlades en grupp människor som försökte visa den rätta utvecklingens väg. De var bl.a.:Piazzi Smyth, H P Blavatski, E D Babbitts och J W Keely. Kan hända att de inte i alla avseenden hade den rätta lösningen, men deras försök och insatser var mer än nog för att vi idag skulle kunna leva på en frisk planet. De som hindrade deras försök och med alla sina krafter, ville tysta ned deras röst, var en av de nämnda religionerna: vetenskapen. Samma vetenskap, som senare /idag/ visar sig vara helt

oduglig att bevara planetens naturbalans.

Babbitts atom är en sammanfattning av ett solsystem. De tre tjockare primära ledningarna /på ritningen bar de beteckningen "extra-spirals"/ avbildar solens livslängd = tre planeters livsålder. Men i ett solsystem existerar samtidigt runt solen högst tio himlakroppar,vilka kan betraktas som planeter. Dessa avbildas med de tio tunna sekundära spiraler som går runt de första tre + de resterande sju primära ledningarna = solen. På så sätt omsättes fakta, att varje planet /i detta fall tio/ färdas i sin bana runt solen. Av dessa tio virvlar ihopsatt virvelkomplex skiftar färg från infrarött till ultraviolett.

Här har vi den första identifikationen med farkostens energikälla: otaliga rapporter talar om att farkosten under observationer skiftade färg. I de flästa fall stod färgskiftningen i ett direkt samband med farkostens hastighetsändringar. En rödlysande farkost har oftast en relativt låg hastighet, vilken ökar med färgövergång i gulaktigt för att bli enorm vid blå-vitt ljus. Den rätta definitionen är att farkostens färgskiftning visar på vilken kapacitetsnivå farkosten befinner sig. Om den är rödlysande, då är driftaggregatens funktion och analogiskt med detta, hela farkostens kraftfält som lägst. En, med ett blåvitt sken lysande farkost avslöjar en, nära maximum igångsatt driftaggregat och ett maximalt kraftfält - även om farkosten annars är stillastående. Själva färden och dess riktning beror på de tre driftorganens /klotens/ vinkelförhållande till varandra, och till farkostens axelriktning.

VIKTOR SCHAUBERGER

Virvelprincipens hemlighet återupptäcktes på 1900-talet av österikaren Viktor Schauberger. Återupptäckten gjordes delvis genom personliga observationer hämtade direkt från naturen, vilka sedan /förmodligen/ kompletterades i första hand med hjälp av alkemistiska och de antika filosofernas skrifter.

Observationerna grundade sig på vattnets beteende. Schauberger upptäckte genom sin utomordentliga observationsförmåga de fysikaliska egenskaperna hos vatten, vilka gick den etablerade vetenskapens uppmärksamhet förbi. Han upptäckte det väsentliga: virvelrörelsens inverkan på liv och former i vatten. Alla hans forskningar grundades på och utgick från virvelrörelseprincipen. Själva rörelseprincipen beskrevs av Schauberger enligt följande:

"Die Frage, was eigentlich Bewegung ist, warum sich z.B. das Hertz bewegt, ärgert jeden Arzt. Jeder Mechaniker oder Physikprofessor gerät in Wut, wenn man bloss fragt, was eigentlich unter Mechanik oder Physik verstehen ist, oder welche Unterschiede zwischen diese beiden Bewegungsarte bestehen.Diese Frage kann keiner von beiden beantworten. Würden sie Unterschiede kennen, wüssten sie was unter dem Begriff "Bewegung" zu verstehen ist und brauchten Physik und Technik nicht lernen, um sie dann lehren zu können. Sie brauchten keinen Beruf ausüben, wenn die Frage "was ist eigentlich Bewegung" restlos geklärt ist.

BEWEGUNG IST DAS PRODUKT VON SPANNUNGSUNTERSCHIEDEN, DIE PHYSISCHEN ODER METAPHYSISCHEN URSPRUNG SIND. Dabei ist es von entscheinender Bedeutung, ob die Bewegungsauslösung von aussen nach innen oder von innen nach aussen erfolgt...

...Niemand weiss mehr, dass das Leben oder die selbstherrliche Bewegungsart das Produkt einer schwingenden Schwingung und das Produkt einer bewegten Bewegung ist. Diese rhytmische Rhytmusbewegung entsteth, wenn man die beiden Komponenten Druck und Zud oder das Hin und Her, das Auf und Ab und das Aus und Ein im Dreivirteltakt zugleich rechtssherum und linksherum auf einer gemeinsamen Entwick-

lungsache bewegt. Dabei ist das positiv Gespannte als Druck und das negativ Gespannte als Zug oder ersteres als das Graviterende und letzteres als das Leviterande zu betrachten. Mit anderen Worten ausgedrückt, man muss das Anziehende und das Abstossende in der umgekehrten Achsrichtung bewegen..." /Citat ur IMPLOSIONEN nr 22/,- eller i översättning, gjort av Ing. O Alexandersson:

"Frågan om vad rörelsen egentligen är, varför t.ex. hjärtat rör sig, förargar varje läkare; mekaniker eller fysikprofessorer blir rasande om man endast frågar vad mekanik och fysik egentligen är, eller vilka skillnader det är mellan dem. Ingen av dem kan heller besvara frågan, tyvärr. Visste de skillnaden, visste de också vad som gömmer sig i begreppet "rörelse" och behövde inte använda fysik och teknik för att lära sig det. Om denna fråga "vad är rörelse", restlöst bleve förklarad, behövde de inte utöva sitt yrke mer.

Rörelse är produkten av spänningskillnader som har fysiskt eller metafysiskt ursprung. Det är därvid av avgörande betydelse om utlösningen av rörelsen sker i riktning utifrån-inåt eller inifrån-utåt...

...Ingen vet längre, att livet, eller den suveräna rörelsen, är produkt av en svängningsrörelse i svängning och en rörelse i rörelse. Denna rytmiska rytmrörelse uppstår då man rör de båda komponenterna, tryck och sug, hit och dit, upp och ned och ut och in samtidigt på en gemensam utvecklingsaxel i trefjärdedelstakt i samtidig höger - och vänsterrörelse. Det positivt laddade bör då betraktas som tryck och det negativt som sugning, eller det förstnämnda som graviterande och det sistnämnda som leviterande. M.a.o. man måste röra det attraherande och det repulserande i omvänd axelriktning..."

En helt korrekt beskriven VIRVELN! Att sugningen betraktas som negativ och trycket som positivt vid virveln, visar en överenstämmelse med Babbitts' atommodell. Virvelrörelsen tillskriver Schauberger all LIVETS ursprung - och det är ett i högsta grad korrekt påstående. Korrekt i ett sånt mått att även de oorganiska tingen, de "döda tingen" är skapade av virvelrörelsen och håller den skapande principens mönster. För att detta mönster inte håller någon idag existerande matematisk ekvation, och inte kan förberäknas, erkänner vetenskapen det inte, trots att den inte kan förneka det.

Det enda som man kunde ha invändning mot hos Schauberger, är rörelsens definition: -Rörelse är en produkt av spänningskillnader som har fysiskt eller metafysiskt ursprung". I enighet med vad som är sagt i Dzyans bok., i Johannes evangeliet eller av Platon, ska definitionen låta enligt följande:

EL.ENERGIN ÄR PRODUKTEN AV RÖRELSEHASTIGHETSKILLNADER,SOM ÄR. /Joh.ev. -Först var Ordet = RÖRELSE... H P Blavatski:... en abstrakt idé om rörelse, skild från en sig rörande kropp.../.

Men det kanske inte är definitionen på principen som är det väsentligaste. Tillämpningen av principen är ojämförbart viktigare. Schauberger upptäckte att en,genom en teknisk anordning framkallad virvel ger upphov till en sorts elektricitet. Vattendroppar blir mättade elektriskt i en sådan grad att vattenvirvelns axel börjar ljusna. Denna omständighet utnyttjade han till ÄDELVATTNETS framställning. Han tillsatte mineraler i dest.vatten,som i vanligt fall innehåller källvatten. Dessa mineraler tjänade egentligen som ELEKTRONAKUMULATOR. Ädelvattnet kräver en optimalisk temperatur vid framställning och lagring, = +4C^{o}. Vattnets verkan är mycket hälsosam, det botar även olika sjukdomar, men dess lagringstid är ganska kort: ung. 24 timmar. Efter den tiden förlorar vattnet sin effektivitet på grund av elektronutsläpp, som ökar genom temperaturökningen. Ädelvattnet med en tempera-

tur av + 90° är inte längre effektivt.

Schauberger gav ett bevis genom sitt ädelvatten, att alkemisternas LIVSELIXIR inte var påhittat nonsens. Skillnaden mellan ädelvatten och livselixiren är det, att den sistnämndas elektroniska laddning är starkare. Men den starkaste laddningen har VISETS STEN.

Slutmålet hos visets sten är att man får fram en kristall som har kristallvatten och som själv också är löslig i vatten. Elektroner binds under processen i kristallvattnet tills det blir övermättat. Att man har lyckats få fram ett intensivt elektronflöde via upprepande destillationer, visas i "Salamanderns = den KALLA ELDENS" uppdykande. Processens avslutning märks genom kristallkompositionens färgskiftning - den övergår i purpurröd. Efter den sista destillationens utförande, genom vilket vattnet avlägsnas, dvs LIVETS ELIXIR = ädelvatten, förvaras vattnet i en mörk flaska på en kylig plats. De kvarstannade kristallerna förvaras i guld- eller silvertuber. Dessa ädelmetaller - i första hand guld - har samma uppgift som bly hos radioaktiva ämnen: de är isolatorer till radioaktiva strålningar. Visets sten utsänder en intensiv "beta"-strålning, liknande Röntgenstrålarna. Metallernas omvandling med hjälp av visets sten betyder en långsam reducering av atomvikten, t.ex. från bly till guld.

Samma kristallämne kan användas till framställning av en universell medicin. En mycket liten mängd, upplöst i vatten, går medicinen efter intagningen in i blodet och via blodcirkulationen når dess verkan /strålning/ kroppens alla celler. Man vet idag att i varje cells mitt finns en spiral, vars vibration är avgörande för cellens vitalitet. En sakta vibrerande cell besegras och förstörs lätt av en virus eller bakterier. Via en rätt doserad elektronmängd höjs cellens spiralvibration till den optimaliska, virus eller bakterier bekämpas av dem och kroppen blir frisk.

Vetenskapens invändning mot existensen av visets sten är följande:

- Det är sant att man idag kan omvandla metaller i ciklotroner till guld, men ingen levande skulle kunna överleva i närheten av processen på grund av de farliga radioaktiva strålningarna. Så det är orimligt att man tillskriver en läkande egenskap för samma ämne som tjäner till omvandlingar av metaller, bl.a. bly til guld.-

Fullständigt korrekt! - förutom vad det sade man inte: nämligen att vi själva utför läkekonsten med en reducerad radioaktiv bestrålning. Den sk. ISOTOPISKA TERAPIN grundar sig på radioaktiva isotoper, där man utsätter de sjuka delarna av kroppen för en svag, konrollerad - alltså neddämpad - strålning.

Vetenskapen glömmer - trots att har kännedom om det - att alkemisterna varnade dem, som använde visets sten i ett medicinskt syfte. Paracelsus och de andra beskrev doseringen av kristallen för att få en ytterst liten koncentration. I annat fall varnades för en omedelbar död för patienten.

Hur som helst, en sak är klar och tydlig: man kan inte skryta med att ärlighet, uppriktighet och vetenskap går hand i hand.

Schaubergers forskning blev inte erkänd hos den officiella vetenskapen. Som vanligt, då ett forskningsämne inte kan infogas i de tronga, dogmatiska matematiska mönstren, om det inte håller de värdelösa, komplicerade ekvationerna - däremot kräver en logisk hjärnverksamhet - är forskningen värdelös ur vetenskaplig synpunkt. Men Schauberger litade mer på sin hjärna, än på vetenskapens omdöme. Han försökte bygga "hemenergicentraler", grundade på virvelprincipen. Vid experiment med dessa energicentraler upptäckte han en uppåtriktad kraft som gjorde att experimentapparater vid många tillfällen slet upp sina skruvar vid grundfästet. Så små-

ningom kom rykten om Schaubergers experiment till Hitler, som gav ett klart besked till Schauberger: antingen skall han utnyttja de upptäckta krafterna till framdrivning av flygplan, båtar etc - och då ska han få allt tänkbart stöd för sina experiment, - i annat fall blir han hängd.

Schauberger valde det första alternativet och lyckades utarbeta och bygga ett FLYGANDE TEFAT. Det kortfattade händelseförloppet beskriver Ing. G Alexandersson i tidskriften HÄLSA nr 9/1959.:

-Några veckor före krigslutet hade han en modell att provas i SS-högskolans väldiga maskinhallar i Wien-Rosenhügel, men sedan dessa bombats flyttades utrustningen till verkstäder i Leonstein vid Linz. Där ägde provet rum i en stor montagehall, förmodligen av sekretesskäl, men detta att provet förlades inomhus, blev ödesdigert. Modellen hade form av ett flygande tefat, var 1,5 m i diameter och vägde 135 kg. Drivaggregatet var mycket litet, och startimpulsen gavs av en elektrisk motor på 1/20 hk. Några ögonblick efter starten lyfte "tefatet" plötsligt och steg blixtsnabbt, utan minsta ljud eller annat yttre tecken, upp mot taket och krossades mot takbjälkarna. Man började omedelbart tillverka en ny modell, ty försöket hade ju visat att Schauberger hade löst den förelagda uppgiften, men den nya modellen hann aldrig bli färdig innan kriget var över.-

Som det framkommer ur citatet, var modellens drivaggregat mycket litet. Hur litet det var och hur det såg ut, vet man inte idag. Med Schaubergers död försvann lösningen på energiutvinningens rätta sätt, liksom lösningen på den perfekta rymdfärden. Jag tror att Schaubergers lösning var identisk med den som man kan utläsa i Dzyans bok och i den stora pyramidens planritning.

Efter Schaubergers död fortsatte man med biotekniska eller - en mer korrekt benämning på den rätta naturvetenskapen: med IMPLOSIONTEKNISKA forskningar. Som namnet anger, en gren av tekniken som är motsatt allt vad som gäller den,än så länge gällande och härskande tekniken. I stället för den nuvarande, avtagande CENTRIFUGALISKA rörelsen /ANTIGRAVITATIONEN/, grundar sig den rätta tekniken på den uppbyggande, CENTRIPETALISKA rörelsen /GRAVITATIONEN/. Det skulle kunna kallas för den renodlade FUSIONENS tillämning i ett tekniskt syfte.

Forskningen stannade inte inom de österrikiska gränserna. Det inoficiella intresset tog en internationell karaktär. Så år 1962-63 kompletterade en ung forskare, Gunnar Norling vid de tekniska gymnasiet i Stockholm ett av Walter Schaubergers experiment. W Schauberger - son till VIKTOR Schauberger - återupptäckta att i vatten, som släpps genom ett mynstycke /med inre diam.0,3 - 1 mm/ vid ett tryck av 1 - 3 ata i ett kärl, t.ex. av bly som är isolerat från omgivningen med parafin, uppstår en el.spänning som ger utslag på elektroskopet.

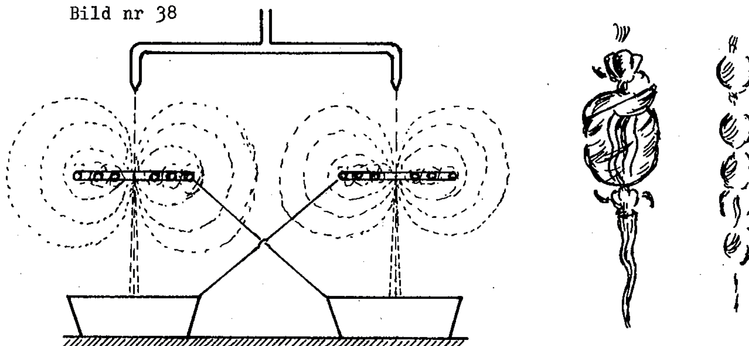
Principen vidareutvecklades av Ing. G Norling. Han ställde upp två kärl, och ovanpå dessa två kopparspiraler som tvärkopplades med respektiva kärl. Den här kopplingen kallas för "Norlongs koppling". Över varje spirals centrum är ett mynstycke placerat genom vilket vattnet strömmar ut fritt.

Vid experimentet uppstår ett magnetiskt fält, vilket är så starkt, att det böjer en del av vattendropparna uppåt så att de,när de kommer till kopparspiralerna utför en planetrörelseliknande rotation runt kopparspiralen /"solen"/ mot dess centrum. I centrum uppstår en ljuskälla. Vattendropparnas spänning uppmättes till 60.000 volt och strålningen betraktades som neutronstrålning.

I slutet av år 1971 upprepades Ing. Norlings experiment i Stockholm av Ing. Knut Persson och senare i Skövde. Det som intresserade oss mest, var ljusfenomenet i kopparspiralens centrum. Det visade sig att Ing. Norling, för 10 år sedan, kanske för första gången i denna civilisation fotograferade den, av alkemis -

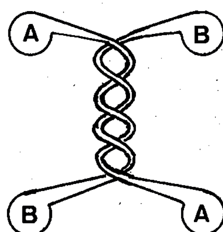
terna så omtalade "SALAMANDER". Om man ser bilden nr 38 /som är ritad delvis efter Norlings fotobild, delvis efter egen observation/, även som stillbild ger den en association till en ödla.

Bild nr 38

Men jämförelsen i verkligheten blir ännu mer berättigad: Ljusfenomenet ger en bild av en springande, klätrande ödla. Betraktar man "SALAMANDER" genom en lupp, så ser man ett virvelkomplex, vari virvelrörelsen bildas av små "flammor", eller - åter en träffande även alkemistisk benämning - man ser den "KALLA ELDEN"..

Bild nr 39

Om man jämför det på 1900-talet utförda experimentets uppställning med den medeltida alkemistiska anordningens schematiska bild /bild nr 39/, visar den principiellt samma tvärkoppling, vilken i själva verket är en avbildning av den urgamla HERMES' stav! Genom en, på ett sådant sätt utformad kylanordning fick man tvärkopplingen,som möjliggör skapandet av den önskade höga spänningen och strålningarna. Det är inte svårt att komma till den rätta slutsatsen: ett fåtal alkemister behärskade verkligen framställningen av visets sten och med hjälp av detta metallernas transmutationer. I vissa beskrivningar talas om att man vid dessa omvandlingsprocesser använde skyddsklädsel för att skydda sig från de uppkomna farliga strålningarna.

Sambandet mellan alkemin och farkosten Vimaana är den gemensamma principen : virvelprincipen, vari intensiva el.magnetiska strålningar uppstår. Som exempel på de otaliga observerade strålningarna i samband med farkosten kan nämnas tre fall:

1/ II MOSEBOK 34:29
-När sedan Mose steg ned från Sinai berg och på vägen ned från berget hade vittnesbördets två tavlor med sig,visste han icke, att hans ansiktes hy hade blivit strålande därav att han talat med honom ...-.

2/ Den 7 januari 1970, i en by i Finland blev två skidåkare, Arno Heinonen och Esko Viljo vittnen till en UFO-landning. Vid detta tillfälle blev de utsatta för strålningar delvis från farkosten och delvis från ett instrument som riktades mot dem av en varelse från farkosten. Strålarna som slog ut från farkostens belysta rundel var c:a 1 dm långa röda, gröna och violetta strålar. Från varelsens instrument /en liten låda/ pulserade ett gult ljus.

Efter händelsen blev Heinonen sjuk. Läkarens utlåtande om patient - ens sjukdom löd: Det enda kliniska symtom jag kunde konstatera var Esko Viljos röda ansikte som verkade lite svullet. Däremot kunde jag inte finna något kliniskt fel på Heinonen. Han mådde säkert illa, men det kan bero på att magen reagerade när han blev skrämd. De symtom han beskrev liknade mycket dem man får vid radioaktiv strålning. Tyvärr hade jag inte någon strålningsmätare... /FIB AKTUELLT, 23-6-1970/.

3/ ANTEN FALLET:

-Natten mellan 29 och 30 augusti 1970 landade en farkost vid Anten sjön, norr om Alingsås i Sverige. Farkosten efterlämnade spår i marken - tre runda intryckningar i vilka gräset blev förkolnat. Prover tagna från märkena efter landningen gav ett svagt utslag i Geigermätaren, som tecken på radioaktiv strålning. Prover tagna från referensjord visade dock inga utslag. Vid en analys kunde man utvisa att den radioaktiva strålningen härstammar från 137 Cs.-

-Cesium förekommer i naturen endast som 133 Cs. Ur vid klyvningen av tunga atomkärnor bildå Xe sker emellertid processerna 137 Xe--137 Cs--137 Ba. Isotopen 137 Cs uppstår därför vid kärnklyvning och därmed bl.a. i radioaktiva utfallet efter kärnexplosionen. /G Hägg: ALLMÄN OCH OORGANISK KEMI/. -

Alla tre fallen har som gemensam nämnare en radioaktiv strålning. I sista fallet drog UFO experter /om man överhuvudtaget kan tala om experter på detta område i vår civilisation/ fel slutsats, att farkosten drivs av atomaggregat. Slutsatsen är typisk för en civilisation där den allra högsta formen av energiutvinningen är atomklyvning. Det verkar idag otänkbart att det finns enklare, ofarligare men ojämförbart effektivare former av energiframställning, än det förutnämda energikällan.

FARKOSTENS EL.LINDNING

"Under det att Muhammeds arméer redan var vid stadens portar i Bysant, grublade teologerna där över änglarnas kön!"

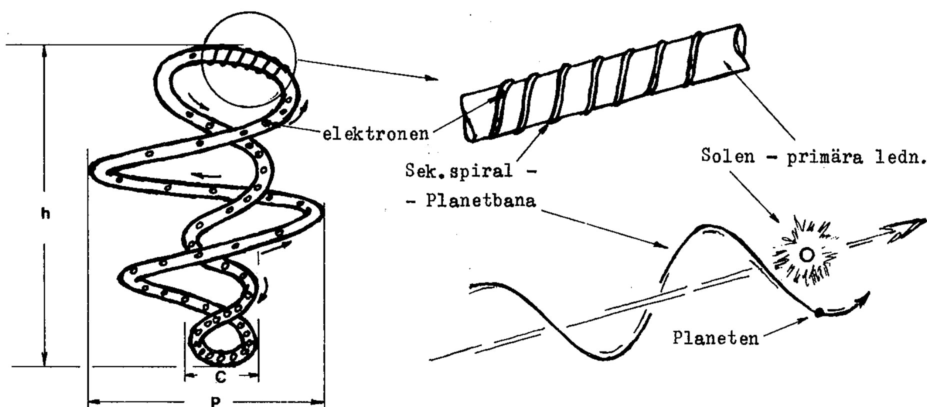
Detta citat är ganska träffande när det gäller dagens läge i fråga om UFO-problemet. Det verkar som om man från officiellt håll sysslar med likartade frågor, i stället för att man skulle satsa på ett ärligt försök att komma åt lösningen till"ÄNGLARNAS" FARKOST. Men försöket kräver i första hand något, som är omöjligt att vänta av dagens vetenskap: att de som utgångspunkt ska förutsätta möjligheten att vi är INTE den FÖRSTA avancerade civilisationen på vår planet. Om de kunde skaka av sig inbillningen om att vi är de första i allt vad man gör, skulle resultat visa sig inom mycket kort tid - ty det finns nedtecknat i de gamla skrifterna även de lösningar, om vilka vi kan inte ens drömma idag.

I de följande kapiteln skall jag försöka att omsätta i Dzyans bok beskriven universums struktur i tekniskt syfte och förklara dess grundfunktion. För detta ändamål är Babbitts atom ett bra exempel. Man tar en enda ledning ur "virvelatomen" med påstående att den - och runt den befintlig sekundärspiral är av el.ledande materia, t.ex. av koppar. Om denna kopparvirvel med sin sekundära spiral, skärs av ett roterande magnetiskt fält, så uppstår - samtidigt såväl i den primära ledningen som i den sekundära spiralen - en elektrisk ström.

Elektronernas rörelseriktning i den primära ledningen /se bild nr 40/ överenstämmer med det magnetiska fältets rotationsriktning. Men elektronernas väg från virvelns botten upp till toppen på ledningens perifäriska del är uppåtgå-

ende, dvs saktare än i den centrala delen,där elektronernas flödriktning är nedåtgående.

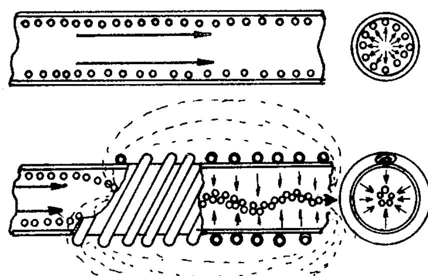
Bild nr. 40

På detta sätt uppstår en hastighetskillnad i elektronernas rörelse. Genom detta uppstår po toppen ett elektroniskt vakuum och i botten ett elektroniskt tryck, dvs en potentialskillnad i det slutna el.virvelsystemet. Denna potentialskillnad är grunden - liksom hos alla el.system - till det elektriska flödets existens.

Men i detta slutna system ökar det elektriska flödets styrka vid varje varv av det roterande magnetiska fältet runt hela el.virveln, och fältet får en flätad, gång på gång mer komprimerad magnetisk axel, som med ett våldsamt tryck stöter sig långt ut i systemets elektroniska /axialiska/ tryckriktning.Man skapade med andra ord en MAGNETISK TROMB.

Bild nr. 41

Ett detaljsnitt av den el.virveln ger en identisk bild av solens och en planetens väg i rymden /bild nr 40/. Den sekundära spiralens uppgift är densamma, som en planets verkan på solen: den komprimerar, trycker ihop den primära ledningen /"solens"/ elektroflöde genom sitt magnetiska fälts-axel, som är belägen i mitten av hela primära ledningens längd och överenstämmer med flödets riktning /bild 41/.

I ett vanligt fall eftersträvar elektronerna i en el.ledare att fördela och röra sig på ledarens yta. I el.virvelns fall trycker den sekundära spiralen elektronerna mot ledarens mitt. Om vi antar att virveln i stället för koppar är gjord av ett rör av isolerande material - t.ex. porslin - och det virvelröret är fyllt med en elektroledande vätska, så kan elektronerna i ledarens mitt bli komprimerade till en enorm täthet - utan att själva ledröret skulle bli utsatt för extremt höga temperaturer.

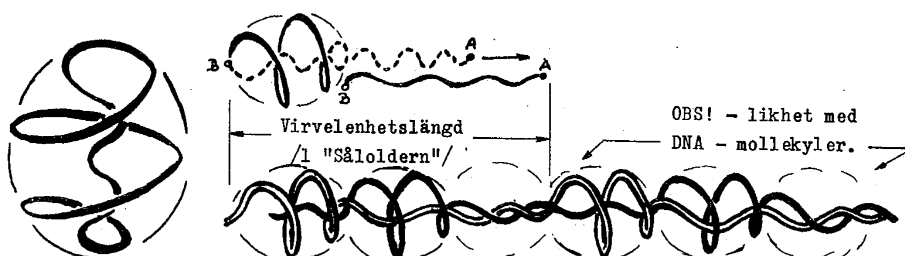
Troligtvis är det inte något glädjande för vetenskapen, att Dzyans bokens författare, stora pyramidens konstruktörer, Pythagoras, Platon och Babbitts hade klart för sig den FULLKOMLIGA PLASMAFYSIKEN och MAGNETOHYDRODYNAMIKEN.

Men i vimaana är ledningens utformning inte så enkel. Här måste man omsätta makrokosmos' struktur i sin helhet i en teknisk konstruktion, så som den är tolkad i Dzyans bok och i det hindostaniska palmbladmanuskriptet.

Vid Babbitts atommodells funktionella jämförelse med makrokosmos har den primära ledningen identifierats med solen och dess bana. Den sekundära ledningen identifierades med planeten och dess bana /t.ex. jorden/ runt solen.

I vårt solsystem roterar 10 planeter runt solen - vilket genom de 10 primära ledningarna redan är antytt i Babbitts atommodell. Fast virvelatommodellen är en i sig själv redan sluten princip, är farkostens elektriska virvelledning mer sammansatt. Den avbildar en hel galax t.o.m. en miniatyrmodell av universum. Den tekniska lösningen för den universella principens funktionsmässiga tillämpning hos farkosten är följande:

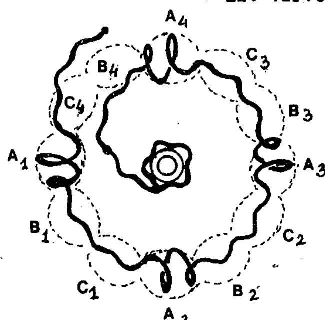
Här skall byggas ett större virvelsystem, vilket är ihopsatt av mindre virvelenheter, som är sammankoplade. Virvelatommodellens utseende förändras så som bilden nr 42 visar.

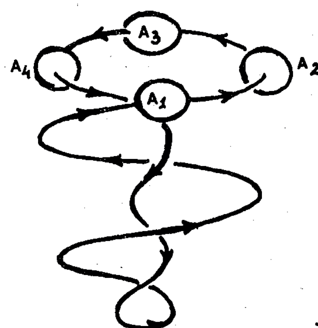

Förändringen består i det, att virvelatomens centrala del tillsattes som en förlängning till den periferiska delens slut, där i enighet med den periferiska delen, den axiala delens vridning blir högerriktad i stället för vänstervridningen, som var när den befann sig i mitten av sin egen, slutna princip. Virvelatomens axiala del /i den form/ blir förlängd så att den går genom ytterligare två på varandra följande virvelatomlängder. Kopplingsmönstrets princip är i enighet med Norling-experimentets "salamanderkedja", eller med det, i naturen på bäckbotten uppkomna sandmönstret /se bild 38 c - d/.

Enligt de gamla skrifterna är galaxens livstid lika med 120 såloldrar. I en Babbitts atommodell /= virvelenhet/ finns 10 primära ledningar, dvs 10 "solar". I farkostens övre del, under kupolen är 12 virvelenheter ordnade, dvs 120 primära ledningar med de tillhörande sekundära spiralerna. De 120 virvelenheterna är uppdelade i 3 grupper á 4 enheter. En grupp ordnad i krans ser ut som bilden nr 43 visar:

4/A+B+C/ x 10 =
= 120 virvelenhetslängder

120 virvelenhetslängder
(120 "Solåldrar")

Den förra illustrationen /en av de tre grupperna/ som består av fyra virvelenheter, bildar 1/3 av övre delen - generatorkransen - av det stora virvelkomplexet. Ledningen efter A_4 virvelenheten fortsätter mot centrumet och bildar den stora virvelns axel-del, för att sedan fullborda den periferiska delen och sluta hela cykeln i A_1. Längden av ett helt ledningskomplex är återigen 120 "sol"-längder, eller virvelenhetslängder. En komplett grupp, där varje enhet består av 10 paralella primära ledningar, ger en sammanlagd längd av 1.200 virvelenhetslängder. En ledningsgrupp motsvarar talmässigt 1/10 av Brahmas ålder = universums livstid = = 12.000 solåldrar. Enligt detta är en farkosts huvudledning 3.600 enhetslängder lång /120 x 10 x 30 = 3.600, dvs 10 cirklars sammanlagda bågrader/.

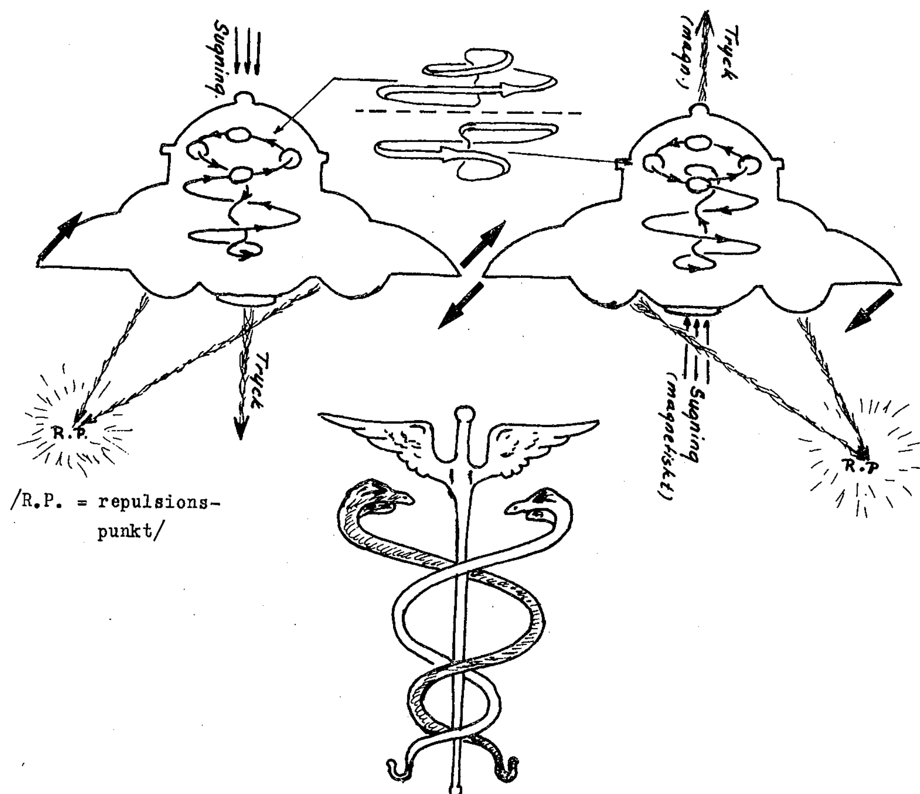
Ett, på sådant sätt ordnat ledningskomplex har en effektivitet, som inte har någon motsvarighet i vårt teknik. Det elektriska flödet komprimeras i ledningarna genom dess formning och genom de sekundära spiraler till oanade mått. Man kan bäst jämföra denna kompression med Lasereffekten. Eftersom virvelenhetens förlängda axeldel lämnade de andra två enheterna / tillhörande de andra två grupperna/, upphör den komprimerande effekten på ledningens elektronflöde relativt 1/3 enhetslängder /"solens explosion" = den centrifugaliska kraften/, för att därefter åter inträda under 2/3 enhetslängder i en maximal kompressionsfas /"solens förtätande" = centripetaliska kraften/. El-flödets täthet blir på så sätt växlande,pulserande, vilket märks även vid UFO-observationer, då ljuset som alstras av farkosten, beskrivs som pulserande.

Den allra högsta kompressionen av el-flödet sker i det stora virvel komplexets axiala del. Här är elektronernas hastighet såväl i den primära som i den sekundära spiralen den snabbaste och analogiskt med detta är el-flödet tätast. I den allra lägsta punkten av virvelkomplexet blir det elektroniska tryckets styrka nära oändlig. Efter den punkten, ungefär till mitthöjden av ledningskomplexens periferi sker en avsaktning av elektronernas fart. I fortsättningen ökar hastigheten igen gradvis, för att samlas upp i kransens virvelenheter. Men här, efter A_4:e enhetslängden, vid början av axeln uppstår på grund av kransens utformning - som resulterar i en pulsering i ett redan pulserande system - ett elektroniskt vakuum, som till sin storlek motsvarar det elektroniska trycket i virvelns lägsta del. Den enorma potentialskillnaden skapar ett kraftigt el-flöde, som i sitt fall resulterar i ett mäktigt, roterande magnetisk fält.

I virvelkomplexens nedre del som har ett väldigt elektroniskt tryck samt ett centripetaliskt rörelsetryck - skapat av farkostens nedre rotor, vari de 4 el.magneterna är ordnade så att de bildar formen av en SVASTIKA - flätas det roterande magnetfält i en lysande magnetpellare som med våldsamt hastighet och tryck rusar ut vid nedre delen av farkosten. En del av det, till ljus komprimerade magnetiska fältet, böjs av det av farkosten omfattande magnetfältet mot farkostens övre del. Detta är förklaringen till farkosternas "glödande bollform".

Varenda primära ledning har runt sig sin sekundära spiralledning som följer den på hela dess längd. Sekundära spiralernas varvtal runt en virvelenhets primära ledning är 360 varv. Enligt detta har den förut beskrivna huvudledningkomplex 3.600 x 360 = 1,296.000 varv sekundära spiraler. Antalet varv motsvarar talmässigt en halv precessionalcykel x 100. Denna talmässiga likhet kan föra tanken till den slutsattsen, att man genom sekundära spiralernas varvtal och dess elektronflödets riktning har avbildat en GALAX:s ena spiralarm.Galaxens andra hälft /den andra spiralarmen/, vilken tillfogas virvelkomplexens krans - som är placerad under kupolen - kommer in i bilden då det gäller den MAGNETISKA AXELNS POLSKIFTNING HOS FARKOSTEN.

Polskiftningen hos farkosten har betydelse vid färdriktningens 180 graders omkastning. Om en farkost enbart skulle ha en huvudledningkomplex så skulle dess färdriktning genom denna bli begränsad till enbart uppåtriktade vinklar, som bilden nr 44 visar. Vid inbyggnad av en lika stor ledning, som vid inkopplingen har ett motsatt - axialiskt uppåtriktat - elektronflöde, skapas en uppåtriktad magnetisk pelare, vilken möjliggör en färd i nedåtriktade vinklarna. Båda fallen illustreras på bild nr 44.

/R.P. = repulsions-punkt/

De två ledningkomplexen med motsattriktade elektronflöden /uppåt - neråt/ och med en gemensam krans är funktionsmässigt en kopia av en spiralgalax. Skillnaden mellan galaxen och dess tekniska medell är, att medan galaxens båda spiralarmar samtidigt är i funktion, är farkostens ledningar i funktion en i taget, beroende på den önskade färdriktningen. Undantaget är kransen, som är gemensam och är alltid i funktion.

Lösningen på huvudledningens axiala del och överhuvudtaget på principens grunder hade man i årtusenden - milt sagt - framför näsan i form av HERMES' STAV. Men om man tillskriver för sig själv icke existerande prioriteter, och samtidigt nedvärderar forntiden, den forntid, som sträcker sig bortom den sista istiden och om vilken forntid man har de fakto inget bevis alls för att den var primitiv, blir blindheten självklart. Med en sådan inställning upptäcker man inte, att Hermes' stav återger schematiskt EXAKT farkostens virvelaxel och otvivelaktigt associeras dess syfte genom vingarna: FLYGNING.

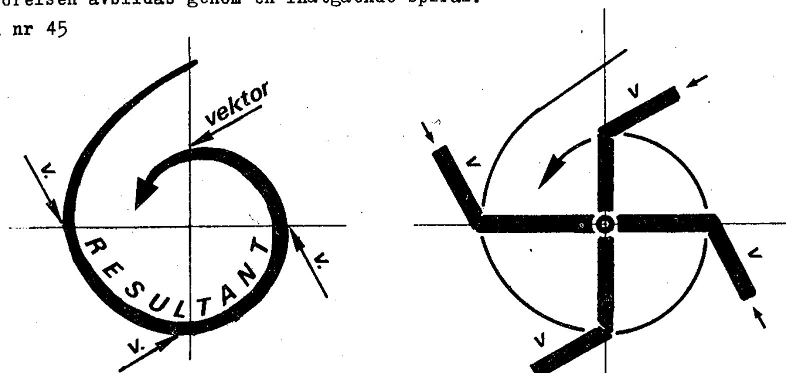
SVASTIKAN - VIMAANAS ROTOR nr I

Vid beskrivningen av farkostens el.ledning nämndes flera gånger, att el.flödet skapas av ett roterande magnetiskt fält. För att beskriva mekanismen vilken består av två rotorer på en gemensam axel och som svarar för det roterande magnetiska fältet och samtidigt för den lokala gravitationsfältet, är man delvis hänvisad till den okända forntiden.

En av de viktigaste delarna i farkosten är den nedre rotorn. I denna rotor är universums skapande kraft, den centripetaliska rörelsens kraft, omsatt Vi i vår civilisation använder maskiner, vari den roterande rörelsen uteslutande bygger på, i kraft AVTAGANDE centrifugaliska rörelser. Denna utåtriktade rörelse kan även kallas för explosionprincip., ty om t.ex. ett svänghjul utsättes för ett högt varvtal, vilket svänghjulets material inte kan klara, exploderar hjulet. Motsatsen till detta är den inåtriktade roterande rörelsen som kan kallas för Implosionsprincip, vari hjulet imploderar /sammandrager/ sig.

Modellen för den imploderande rörelsens skapande har vi sett sedan urminnes tider, utan att veta vad den verkligen syftar på. Den själva, imploderande rörelsen avbildas genom en inåtgående spiral.

Bild nr 45

Om vi ritar en spiralbana på ett koordinatsystem, och vid skärnings punkterna, spiralbanan - x- och y sträckorna, sätter kraftvektorer, som tangerar med spiralen, blir själva spiralen RESULTANT av de fyra vektorerna. Om man förstärkar sträckorna mellan de motsatta tangentiala punkterna och vektorerna, får man fram den urgamla symbolen, SVASTIKAN.

I de gamla indiska skrifterna definieras svastikan bl. a. som SYMBOLEN FÖR KRAFTERNA I RÖRELSE. Definitionen är fullständigt korrekt och mycket tydligare än den, där man kallar tecknet för "symbolen för de fyra HELIGA". Här menas med de "fyra heliga" beteckningen fyra likvärdiga VEKTORER. Definitionen, som förutom sin oklarhet innehåller en viss religiös betoning, ledde till helt felaktiga postulat. I en av de mest felaktiga tolkningarna som blev copiright ab R B TEHRNY, och vilken publicerades i Brevcirkeln, serie A - brev nr 31, i artikeln: "SVASTIKAN OCH NÅGRA ANDRA SYMBOLERS VERKLIGA BETYDELSE", förklaras svastikan, symbolen för de "fyra heliga" som:

1. - Det statiska elektriska fältet
2. - Det elektriska växelfältet i resonans
3. - Det statiska magnetiska fältet
4. - Det magnetiska fältet i resonans

Felet ligger däri, att svastikan inte är en abstrakt begreppsymbol där man syftar på olikartade komponenter- den är en renodlad mekanisk konstruktion för de fyra likvärdiga kraftvektorernas placering. Via svastikan får man i första hand den accelererande GRAVITATIONSKRAFTEN, dvs alltets ursprungliga kraft / vilken även skapar de elektriska och magnetiska fälten/, det ORDET = den abstrakta rörelse, skild från en sig rörande kropp"... /elektronen är redan en del av MATERIEN/.

James Churchward publicerar en bred skala bilder av denna viktiga tekniska lösning på gravitationskraftens alstring i boken THE LOST CONTINENT OF MU. Jag ger ett par exempel som klart visar symbolens innebörd:

Bild nr 46

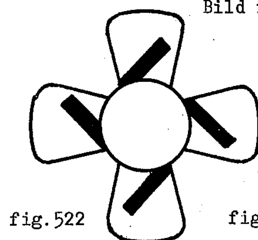

fig.522

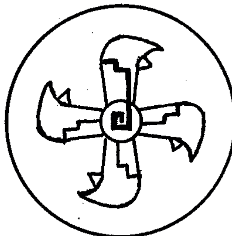

fig.1231

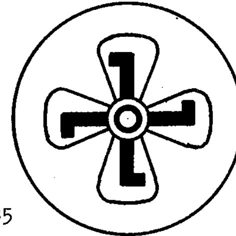

fig. 385

Det behövs inte någon större fantasi för att identifiera de tjockdragna sträckorna på figuren nr 522 med vektorer på bild nr 45B, samt den kvadratiska spiralsträckan på fig. 1231, som syftar på det slutliga målet - den inåtgående spiral-resultanten - på bild nr 45A. I alla fallen /liksom på andra svastikor i Churchwards bok/ är svastikan redan monterad på en solid AXEL.

G R A V I T A T I O N E N

I vår tid är en ofta förekommande fråga, hur kan man skapa en antigravitationskraft för att lösgöra sig från planetens gravitationskraft vid rymdfärder. Å andra sidan dyker frågan upp, hur skapar man en lokal gravitationsfält i rymdfarkoster då farkosterna /i vår fall kapslar/ redan befinner sig i rymden, utanför planetens G-fält.

Frågan ledde spekulationer till ett meningslöst mål. Man utgick från fakta, att kraften som skall besegras vid början av en rymfärd, är själva planetens gravitation. Så långt är resonomanget korrekt. Analogiskt med detta sökte man lösningen på fullt allvar i uppfinnandet av "antigravitationskraften". Att tänka sig lösningen på ett sådant sätt är FEL. Det tänkta lösningsättet avslöjar, att man inte har den minsta aning om vad antigravitationen är.

Som vi vet, är gravitationskraftens mest kända MANIFESTATION det fria fallet. Det fria fallet är en accelererande rörelse som kvadratiskt ökar med avståndets minskning till centrum. Gravitation är en attraktion mellan två kroppars massor, och den ökar med massornas täthet. En kropp som har en större täthet attraherar alltid den andra. I en planets fall är dess centrum, kärnan, den tätaste. Alla de andra kropparna som befinner sig runt den centrala punkten, strävar mot det täta centrumet - vilket skapas av en inåtriktad, komprimerande RÖRELSEKRAFT. Det är den centripetaliska rörelsens avgörande roll vid solsystems, galaxers och själva universums skapande.

En till gravitationen motsatt kraft är "antigravitationen" som i så fall är en i styrkan AVTAGANDE kraft. Den rätta benämningen på denna avtagande kraft är den centrifugaliska rörelsekraften. Att eliminera en, av sin natur ACCELERERANDE KRAFT med hjälp av sin natur AVTAGANDE KRAFT är orimligt. Lika orimligt är att försöka "uppfinna" denna antigravitationskraft, med tanke på det faktum att

ALLA våra maskiner grundar sig på denna, av sin natur avtagande, centrifugaliska kraft. Därför kan vi nå en maximal verkningsgrad av högst 30-35 grader hos våra maskiner, ty den insatta energins 2/3 går åt att hålla en konstant rotationshastighetsnivå på den, annars avtagande rörelsen.

Men med tanke på, att man i verkligheten inte vet VAD gravitationen är, så är det inte alls underligt att man inte heller vet, vad antigravitationen är - trots att man överallt i mekaniken utnyttjar enbart den kraften. Man söker hästen, men märker inte i sökandet, att man sitter på den.

Newton var mycket ärligare, än hans kolleger idag. När han blev tillfrågad VAD är gravitationen /alltså inte om dess MANIFESTATION/, svarade han: "om detta vågar jag inte uttala mig". Däremot var man i antiken mycket säkrare på gravitationens innebörd, och man vågade uttala sig. Mannen som gav det KORREKTA svaret, var Pythagoras. Den lite gåtfulla, men korrekta formuleringen lyder så:

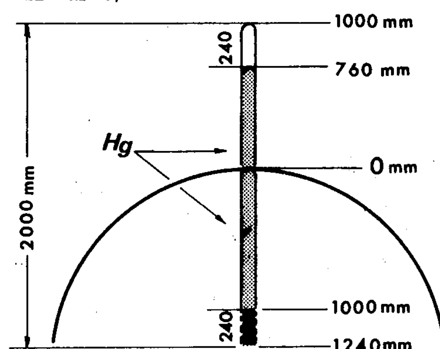
DEN HEMLIGHETSFULLA MAKTEN I DET GYLLENE TALET SOM ERHÅLLES UR FORMELN: $G.t. = \frac{1}{1/2(\sqrt{5}-1)}$

Det intressanta med de ovanstående uttalande är att vår vetenskap, som värderar sig själv så högt /sakligt, någa och andra lika vackra, självsmikrande benämningar/, brydde sig inte ett dugg om denna viktiga hänvisning. Hur pass viktigt och avgörande Pythagoras' postulat i gravitationsfrågan är, skall redogöras i följande rader:

På en planets yta är varje partikel utsatt för två, i motsatt riktning verkande krafter: för den utåtriktade centrifugaliska och för den inåtriktade centripetaliska kraften. Om dessa två krafter vore lika stora, så skulle alla föremål över planetens yta sväva i dess atmosfär. Om den utåtriktade, centrifugaliska rörelsekraften vore den starkaste, så skulle alla föremål slungas ut i rymden. Men fallet är inte någondera av dem. Vi står stabilt på marken., det berömda äpplet faller mot marken. Genom detta är redan bevisat, att det är den inåtriktade, centripetaliska kraften som överväger; GRAVITATIONEN är starkare än ANTIGRAVITATIONEN. Frågan som återstår är: hur pass starkare är den, hur förhåller sig de två motsatta krafterna till varandra?

Vi kääner till instrumentet Barometer. Med detta instrument mäter vi jordatmosfärens tryck. Men man skulle inte göra det minsta fel, om man påstår: Med barometern kan vi mäta gravitationskraftens dragningsverkan på luftens molekyler. Den klassiska barometern består av ett 1000 millimeter långt glasrör som är 1 cm^2 i diameter, tillsluten på den ena ändan. Detta rör fylls med kvicksilver /Hg/ sedan ställs det i ett käril, med den slutna ändan uppåt. Kvicksilvernivån sjunker i röret till en viss höjd, nämligen 760 mm vid havsnivån. Längden 240 mm mellan Hg ytan och rörets tillslutna ändan utgörs av ett vakuum. Rörets öppna ända når under det, i kärlet befintliga kvicksilvret.

Bild nr 47

Med tanke på, att här är två, i motsatt riktning verkande krafter i fråga så är det berättigat att förse den motsatta riktningen under nollpunkten /havsnivån/ med en tilltänkt, lika lång Hg-stolpe. Eftersom den övre Hg-stolpen visade en sjunkande tendens, tillsättes dess minskning av 240 mm Hg-stolpen, som befinner sig under nollpunkten. Så den nedersta stolpens sam-

manlagda längd blir 1.240 mm.

Gyllene Snittets definition i ord låter så: - Den längre sträckan förhåller sig till den hela, som den kortare sträckan förhåller sig till den längre sträckan - eller i siffror blir de två Hg-stolparnas förhållande:

$$\frac{760}{1240} = \frac{1.240}{2000}$$

/0,612 = 0,620/., = 0,616 = GYLLENE SNITTET /0,618/

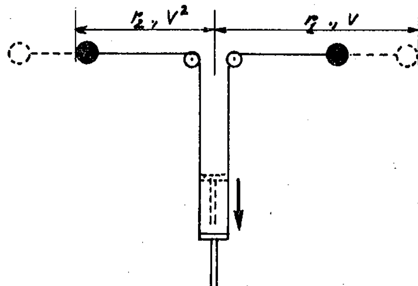
Detta betyder att den kombinerade rörelsen /virveln/ består till 61,8% av den centripetaliska och till 38,2% av den centrifugaliska rörelsen. Så det är inte alls underligt att våra maskiner inte kan nå en bätre verkningsgrad än 30-35° då den teoretiska maximum är 38,2°.

Alla rörelser överallt i naturen är sammansatta av de två, motsattriktade rörelserna av vilka den SKAPANDE CENTRIFUGALISKA är den övervägande. Om så inte var fallet, skulle ingenting existera: Om enbart den centripetaliska rörelsen existerade, så skulle hela universum förevigt förvandlas till volymlöst energitillstånd, utan möjlighet till expansion. Den centrifugaliska rörelsens roll i det universella rörelsekomplexet är en sorts moderators verkan. Den rörelsen är den, som bromsar den accelererande tendensen hos den centripetaliska rörelsen. Av den 61,8% centripetala rörelsen elimineras 38,2% genom den centrifugala rörelsen. Resultatet blir en jämn rotationshastighet. Resten av den 23,6% centripetaliska rörelsen är i form av FRI ENERGI, vilken svarar för en optimal acceleration, för himlakropparnas färd, G-fält och livets existens med allt vad det överhuvudtaget innebär i sig själv.

Om vi vill tillämpa denna naturlag i tekniskt syfte, då räcker det inte att vi uteslutande använder enbart den centripetala rörelsekraften. Vi måste på samma axel bygga en skiva, som skall svara för den centrifugala rörelsekraften. Genom detta får vi fram farkostens axel med två rotorer, vari den nedre skivan svarar för den renodlade centripetala, och den övre skivan för den renodlade centrifugala rörelsekraften.

Den övre skivans utförande ställer oss inte inför något svårlösligt problem. Vi känner redan /enbart/ denna sorts rörelse. Problemet ligger i hur man skall skapa den centripetaliska rörelsekraften. En tysk ingenjör /Hansen/ bosatt i Sverige /Hälsingborg/ var mycket nära lösningen. Experimentet publicerades i en Svenskt veckotidning i början av år 1969. Experimentet bestod av att två lika vikter, som är fästade på var sitt snöre, sattes i rotation. Vid ett bestämt moment förkortas vikternas radie /snöre/. Rotationshastighet fördubblas. Vid samma periferiska momentpunkt släpps vikterna till sin förra radie-längd. Enligt alla skolböcker i fysik, skulle hastigheten av rotationen också falla ner till den förra rotationshastigheten. Men i stället för att sakta av sin rotationshastighet, så som man lär i skolan, behöll vikterna den uppnådda högre rotationshastighet. Vid nästa radieförkortning ökade rotationshastigheten kvadratiskt till den föregående. Om en sådan

Bild nr 48

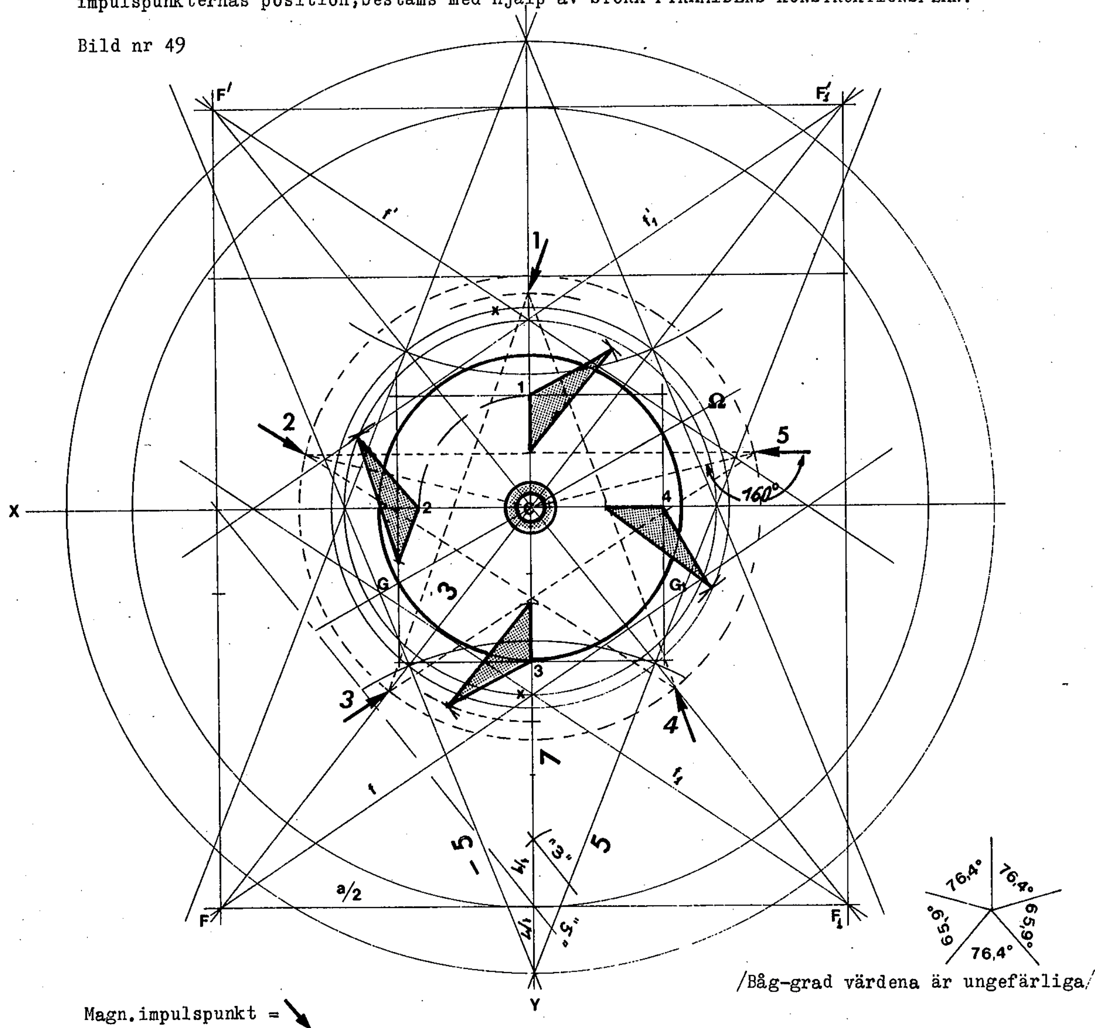

acceleration skulle ske vid varje radieförkortning, måste förutsättningen vara att den radieförkortningen ska ske varje gång vid samma periferisk position - denna förutsättning gällde även momentet för radiens förlängning. Experimentatorn kallade dessa moment och hela effekten för MEKANISKA IMPULSMOMENT. Effekten var densamma som händer då en konstskridskoåkare trycker sina - förut utsträckta - armar in mot kroppen vid en snörrande på isen.

För att tillfredställa kravet på de exakta punkterna, var impulsmomenten vid ovanbeskrivet fall sker, är ytterst svårt - och rent omöjligt då varvtalet blir extremt högt.

Våra förfäder löste uppgiften mycket enklare, i enighet med naturens principer, som alltid är de enklaste och därför är svåra att förstå för en civilisation med ett komplicerat tankesätt. Hos SVASTIKAN har man redan den färdiga, från 1 - 4 gradvis minskande radien. Runt denna rotor placeras 5 impulspunkter, vilka är el.magnetiska i stället för att vara mekaniska. Och nu, vid detta läge, har vi kommit fram till Stora Pyramidens allra viktigaste meddelande. Svastikans armars /=radiens/ längd, elementens placering, - med andra ord - hela rotorn, samt impulspunkternas position, bestäms med hjälp av STORA PYRAMIDENS KONSTRUKTIONSPLAN.

Bild nr 49

/Båg-grad värdena är ungefärliga/

Magn.impulspunkt =

ROTOR nr 1 - SVASTIKANS KONSTRUKTION

16/ Linjerna $F-F_1$ skall dras så långa, att de skär cirkeln med radie 7/7.

17/ Där Y skär cirkeln med radie 6/7, dras en vinkelrät linje mot Y. Linjens skärningspunkter med - de i punkt 16 beskrivna - linjerna betecknas med F' och F_1'. På så sätt får man fram pyramidsidornas spegelbild.

18/ Där x-cirkelns periferi skär Y, genomdrages linjer från F' och F_1'. Dessa linjer betecknas med f' och f_1' vilka i sin tur korsar linjerna f och f_1 på X.

19/ Genom punkterna G och C dras en linje som betecknas med Ω /omega/.

20/ Från C /centrum/ avsättes med passare på X en sträcka av 2/7., såväl till höger, som vänster om mittpunkten.

21/ Genom dessa skärningspunkterna - på båda sidor - drages paralleller med Y.

22/ Avståndet från C till skärningspunkter mellan parallellerna och linjen Ω ger radie till en cirkel vars yta är aproksimativ med en kvadrats yta, som har sida a = 4/7.

23/ Genom skärningspunkten - under C - mellan Y och den förra cirkeln sättes en linje i 90° vinkel mot Y. Linjen skall skära även de båda parallellerna vid sidan om Y.

24/ Från cirkelns nedre tangenspunkt mäts uppåt två ggr 2/7 på Y, varefter man med en horisontal linje fullbordar kvadraten.

25/ Kvadraten skärs av Y i punkterna 1 och 3, samt av X i punkt 4.

26/ Med en passaröppning C-1 och från C, skärs X åt vänster. Skärningspunkten betecknas med nr 2.

27/ Med passaröppning "3" /= den lilla triangelns kortsida, vars längsta sida = 2/7 skärs koordinaterna X och Y från punkterna 1-3-4 inåt mot centrum. Från punkt 2 skärs kvadratens närmaststående vertikala sida.

28/ Med passaröppning "5" /mellersta långsidan av lilla triangeln/ drages ett cirkelsnitt från punkterna 1-2-3-4 i medsols riktning om X-Y koordinater.

29/ Dessa bågsnitt skärs med passaröppning "7" 2/7 från skärningspunkterna som beskrevs i punkt 27.

30/ Dessa punkter grupperade på båda sidorna av X - Y, bindes ihop så att man får fram 4 st. trianglar, dvs magnetelementernas läge i rotorn /Svastikan/. Den längst utskjutande spetsen av alla elementen - räknat från centrum - harelementen nr 3.

31/ Impulspunkt nr 1 är på $f' - f_1'$ skärningspunkt. Impulspunkterna 3 - 4 bildas genom cirkeln /r = 3/7/ och dess skärningspunkter mellan $F - C - F_1$ linjer /= pyramidsidorna/. Impulspunkterna 2 - 5 bildas genom skärningspunkter mellan linjerna $f' - f_1'$ och linjerna 5 och -5. Den bild man får fram är en PENTAKEL.

32/ Det kortaste avstånd till centrum har imp.punkt nr 1 som ligger på x-cirkeln. De näst största avstånd från C har imp.punkterna nr 3 - 4, vilka ligger på cirkelbanan med en radie av 3/7. Denna radieskillnad tas som utgångspunkt för bestämmande av de utvidgade placering av impulspunkterna. Så att det kortaste avståndet skall bli avståndet mellan C och spetsen på elementen nr 3. Till detta avstånd läggs radieskillnaden 2 ggr,och på dessa banor placeras de nästa längst avlägsna imp.punkterna 3-4., resp. på efterkommande cirkeln de mest avlägsna impulspunkterna 2-5.

Prismorna som bildar svastikan i rotor-skivan, är el.magneter, men material - eller rättare sagt framställningen - är inte den konventionella. Av farkostens el.magneter krävs fullkomliga el.magnetiska egenskaper. Prismorna i ordagrann mening ska ta över källans /axelns/ magnetiska fält och leda den i bestämd riktning - mot impulspunkterna.

Våra, idag använda el.magneter, trots att de är gjorda av "mjukaste" mjukjärn, visar ändå ett visst motstånd vid magnetfältets "ledning". Orsaken till detta är, att Fe-kristaller behöver en kort stund att ordna sig i magnetflödets riktning. Om det är fråga om ett ständigt upprepande, pulserande el.lindning, då upprepas Fe-kristallernas ordnande rörelse vid varje pulsering. I fallet med en längre tidsperiod av pulseringar blir hela el.magnet hetare och hetare på grund av den uppstådda friktionen mellan Fe-kristalerna.

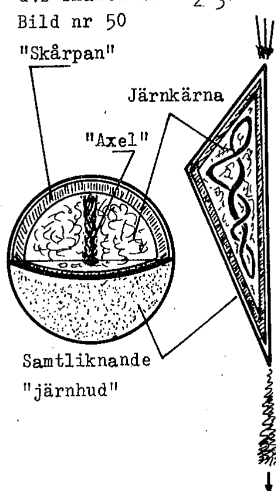
Vimaanas magnetiska pelare skapas med hjälp av en pulserande ström,där antalet pulseringar är 360 pulseringar/varv. Varvtalet varierar sedan beroende på vilken energinivå farkosten är inställd på. Varvantalet kan bli 18 v/s, men likaväl kan den bli 180, 360 eller 3.600 varv/s. I så fall skall pulseringens antal multipliceras med varvtal/s. Det behövs inte sägas att vid extremt höga varvtal skulle en konventionell el.magnet bli flytande inom mycket kort tid.

För att få ett lämpligt el.magnet-material, behövs ingenting annat, än att återigen följa naturen.

Man blandar ihop c:a 81-82% Fe /fin pulver/ och 18-19% lera - t.ex. piplera - med lite vatten, så att man får en formbar deg. Av denna deg formas sedan prismorna med EXAKT MÅTT OCH VIKT. Efter dess torkning sättes prismorna i en keramisk ugn med en bränningskapacitet upp till 17-1800 C^o. Temperaturen ställs in på 1650 C^o, dvs något mer-100 grader -över järnets smältpunkt /1530 C^o/.Då den önskade temperaturen erhållits kan man vänta sig att prismorna har smält och att det återstår enbart platta, flytande järnfläckar på ugnens botten. Men så är inte fallet. Prismorna har bibehållit sin form. De skall hållas vid den angivna temperaturen i flera timmar. Ju längre tid prismorna är utsatta för den höga temperaturen över Fe:s smältpunkt, desto bättre rensas järnet från LERAN. Det smälta järnet är nämligen i en virvelrörelse, där den centripetaliska rörelsekraften slungar partiklarna utav leran mot periferin, för att på en sånt sätt bilda en fast "skorpa".

Om en boll av ovannämnda blandning efter bränningen och nedkylningen filas mittitu, kan en MINIATUR PLANET beskådas i dess tvärsnitt. I tvärsnittet syns tydligt <u>virvelns axel</u>., runt denna järnkärnan och dess behållare"jordskorpan", dvs skalen av Al_2O_3. 2 SiO_2 = leran.

Bild nr 50

Virvelns axel är alltid lodrät mot marken. Därför ska man ta hänsyn till prismornas placering i ugnen. De ska stå med sin smalare spets vertikalt mot ugnens botten. På så sätt kommer virvelns nedre del till prismans smalare ända, där man vill ha den utåtriktade, spiralströmmande magnetiska fältet. Efter c:a 8 timmar stängs ugnen av, och prismorna kyls av i ugnen långsamt, så att järnet stelnar i sitt virvelmönster. En sådan el.magnet LEDER magnetiska källans magnetfält utan försening, friktion. Även om det skulle uppkomma någon friktion och genom dess värme, - den kan inte överstiga 1530 C^o ty då är järnet redan flytande - alltså utan möjlighet till någon fortsatt intensiv friktion - men ändå en

sammanhängande ehnet, tack vare sin egen "jordskorpa".

Om el.magnetens "jordskorpa" betraktas med en lupp, så ser man en mycket fin sammetsliknande yta. Den här ytan är också "legendarisk". Desmond Lesly skriver i sin gemensamma bok med George Adamski TEFATEN HAR LANDAT, i kapiteln om den historiska överblicken av tefatfenomen följande inom ramen för en keltisk legend:

-Det finns också ett samband mellan vimanor, flygande tefat och gudarnas magiska vagnar som drogs av eldiga springare /nog säger väl orden "magisk stridsvagn" mer än den löjliga frasen Flygande tefat som skapats av en ras av tépimplare/. Den var i stånd att passera över land och hav med samma lätthet eller att sväva högt upp i luften. Den drogs av "magiska springare" som inte hade någon likhet med hästarna. Om en av dessa maskiner sägs i en beskrivning att den hade "en hud av järn och inga ben i kroppen". Eftersom han inte hade några ben, säger barderna, kunde ingenting att skada innanför denna.-

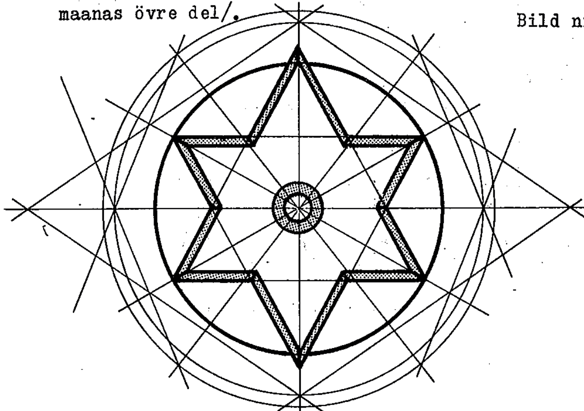
El.magneternas yta påminer såväl till utseende som till kännande vid beröring starkt om människans hud.

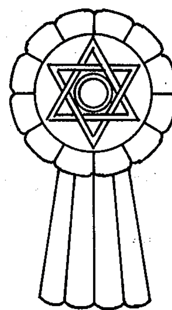
Som läsaren har märkt finns det en del legender, som kostat fruktansvärt mycket för nuvarande civilisation, enbart därför, att de inte togs på allvar - de togs blott som legender.

DAVID STJÄRNAN - Vimaanas rotor nr.II.

Vimaanas rotor nr 2, som är fäst på axelns övre del, svarar för den centrifugaliska rörelsekraften i det kompletta rörelsemönstret. I denna skivan, vilken har en lika stor radie som den nedre rotorn, är 12 el.magnetiska stavar inbyggda. Av stavarna bildas en välkänd symbol: David stjärnan. Symbolen är lika gammal som svastikan. Det hebreiska ordet "David" betyder ledare, styrare. Ordet täcker symbolens tekniska syfte och ger en antydan om att genom detta instrument styrs axelns magnetiska fält på den runtbelägna el.alstrande lindningen /"kransen" i Vimaanas övre del/.

Bild nr 51

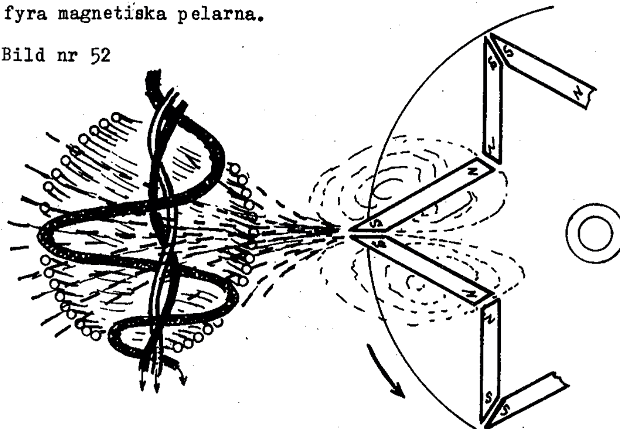

De 12 stavarna, vilka avbildar David stjärnan, kan indelas i 3 grupper efter längden och dess vinklar på ändarna. På grund av stavarnas längd - och vinkelskillnad är David stjärnan assymetriskt. Den här assymetrin förstärker ytterligare den redan befintliga pulseringseffekten och bestämmer den slutliga styrkan och antalet pulseringar /detta skall beskrivas mera ingående i Vimaana III/. Skivan med David stjärnan - eller med en teknisk benämning - Vimaanas generatorsrotor ser ut som bild nr 51 visar. Figur ur Churchward bok MU, THE LOST CONTINENT visas för jämförelsens skull. Utöver stjärnan är de 12 virvelenheternas placering

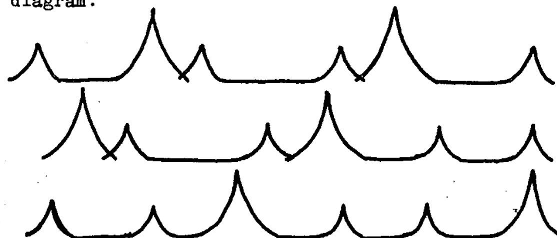
runt stjärnan antydd och likaså är anordningen slutliga ändamål illustrerat: de fyra magnetiska pelarna.

Bild nr 52

Vid stjärnans hörn mellan varje stav-par finns ett gap. Om vi föreställer oss att dessa el.magneter /eller rättare sagt magnetiska ledare/ övertar, leder axelns magnetiska fält, så ordnas pelarna så som bild nr 52 visar. På varje gaps sida står likartade polariteter emot varandra. Denna omständighet resulterar i en reppellering. Om stavarna vore fria, då skulle de stöta bort varandra och inta en gynsammare ställning - till attraktion.Men stavarna är fasta, de befinner sig ingjutna i en skiva.Så reppellationseffekten verkställs i en utstötande magnetfältsnopp. Ju starkare det magnetiska axelns fält är, desto längre och tätare är de, av rotorspetsarna utstötta magnetiska strålsnopparna. Vid rotation dessa täta,kraftiga magnetiska snoppar sker den omkringliggande lindningskransen. Eftersom de el. magnetiska stavarna är av olika längd, blir även de magnetiska snopparnas styrka olika: 2 starkare och 4 svagare. Pulseringens ordning, betraktad från en referenspunkt blir vid en fullbordad cirkel följande: 1 starkare - 2 svagare, 1 starkare - - 2 svagare, eller i diagram:

Bild nr 53

En såvel grafisk som principiell likhet med MÄNNISKANS EKG.

OBS!

RITNINGAR AV GALAX MOTORN I DETTA KOMPENDIUM ERSÄTTES MED RITNINGARNA "THE VRIL POWER" och "THE GALAX ENGIN" - båda finns angiven i avhandlingen om Pyramidernas Generalplan.

DEN UNIVERSELLA RÖRELSEPRINCIPENS PRAKTISKA TILLÄMPNING

Driftprincipen, vilken presenterades i föregående kapitel, kan förutom på farkoster även tillämpas på andra områden. Principen kan användas vid byggandet av energikällor för bilar, båtar, för STATIONERADE ENERGICENTRALER, etc. Den sistnämnda möjligheten är kanske den viktigaste i dagens läge. Att ha en miljövänlig, ofarlig energikälla, som grundar sig på ett OBEGRÄNSAT grund"ämne" = NATURLAG, - är viktigare än att rusa ut i rymden med en Vimaana.

På senaste tiden talas mer och mer om energikris, vilken redan har börjat drabba västvärlden. Grunden till vårt energibehov är i stort sett olja, men detta råämne minskar rapid dag för dag. De länder som än så länge har dessa tvivelaktiga råämne /ej miljövänlig, begränsade reserver/ för energitillverkning, försöker göra abnorma vinster genom krissituationen.

Denna krissituation som för närvarande härskar, har redan satt i gång tankarna att få fram en lösning på energikrisen. Kanhända, trots min kritik mot vetenskapen, skulle man ändå offra tid för experimentering med en energiprincip som INTE ÄR FRUKTEN TILL DAGENS CIVILISATION. Om man inte gör det NU, så är den tiden inte så avlägsen, då man blir TVUNGEN att prova energiprincipen som är beskriven här, i VÄRLDSORMEN - VIMAANA II. Den experimentella forskningen ska otvivelaktigt resultera i framgång, ty som sagt, är det inte fråga om någon NY uppfinning - det gäller den, i den okända forntiden utprovad och använda UNIVERSELLA LAGEN.

Lyckas man med dessa experiment, så kan man låta bli de oljeproducerande ländernas olja, och samtidigt slipper man beskyllningar, s.s. exploateringen av andra länders naturrikedomar.

Manuskriptet kommer förmodligen även i experternas och forskarnas händer. I så fall har jag en önskan: Trots att jag inte har en positiv inställning gentemot dagens vetenskap, skulle jag vilja att de som har resurser /t.ex. institutioner, forskningsanstalter/ för en gångs skull ska vara fördomsfria och experimentera med den här beskrivna universella rörelseprincipens tillämpning i tekniskt syfte. Enligt min uppfattning skulle en bokföring av Vimaanas driftprincip till spökenas värld verka som ett ytterst dogmatiskt tänkande. Jag talar om EXPERIMENTERINGEN, och inte om teoretiseringen. Orsaken till detta är att enligt min bedömning HAR VI INTE SÅ LÅNG TID KVAR PÅ OSS, att vi skall tillåta oss lyxen att i åratal föra ett TEORETISKT krig om det ifrågavarande objektets existens och dess energiprincip. Visserligen är experimentatorn utsatt för eftergifter s.s. för anspråkslöshet och avståndstagande från äran /-som tidigare påpekades, är principen INTE VÅR TIDS UPPFINNING/, men om man vet, att det kanske gäller hela CIVILISATIONS EXISTENS så kanske dessa eftergifter inte alls är för höga.

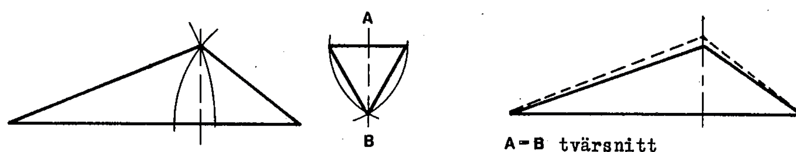
I fortsättningen ger jag en praktiskt beskrivning av en modell för elbilens el.aggregat.

EL.BIL AGGREGAT

För att konstruera och bygga en energikälla för en bil, vilken /energikälla/ grundar sig på den universella energiprincipen, skall Vimaanans axel med två rotorer först tillverkas. Den nedre rotorns /nr.1, "motorns" rotor/ prismor i detta fall är permanenta magneter. Som material vore det lämpligast att använda keramisk magnet. Men eftersom kostnaderna för denna kanske skulle vara för höga för ensamstående forskare, kan prismorna tillverkas av något stål som har lämpliga permanentmagnetiska egenskaper. Ett sådant är silverstål.

Som grund till prismornas dimension och former tjänar den geometriska figuren, baserad på triangel 3-5-7. Prisman konstrueras enligt bild nr 55.

Bild nr 54

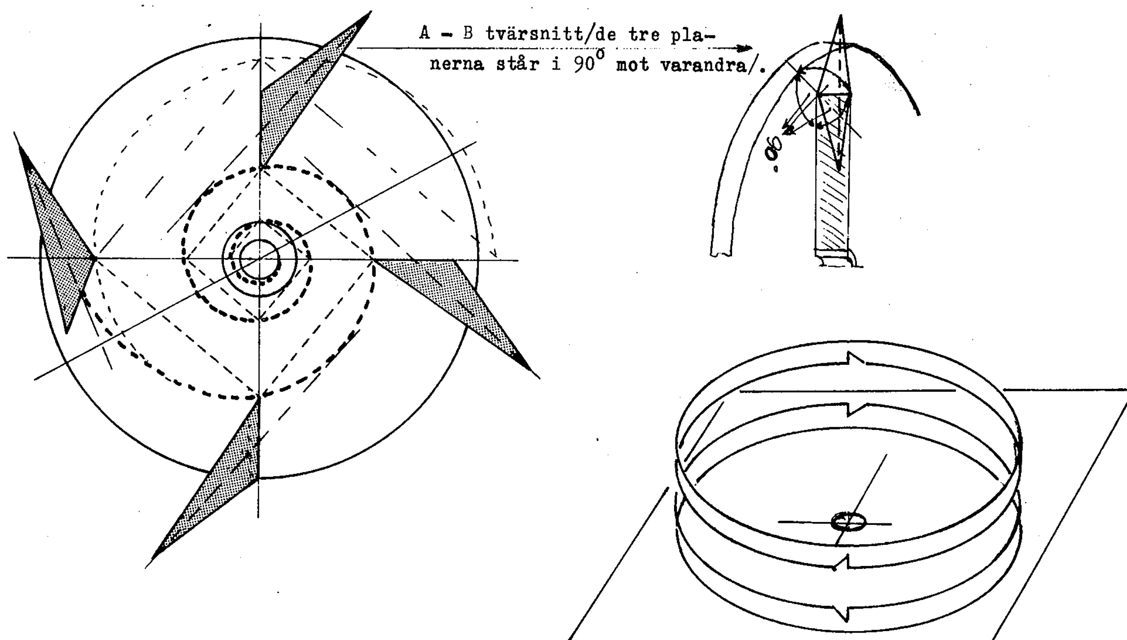
Som riktvärde till modellens dimensioner tjänar längden 1/7 av den stora triangelns /3-5-7/ längsta sida = 7, i den grundläggande planritningen. Om t.ex. 1/7 = 14 mm, då blir prismornas längsta sida 14 mm. Kvadratens sida, dvs avståndet mellan de två anläggningspunkterna för prismorna blir 2 x 14 = 28 mm. Axelns längd i detta fall motsvarar 4,8 x 14 = 67,2 mm, och dess yttre diameter 0.3 x 14 = 4,2 mm., inre diameter 0,15 x 14 = 2,1 mm.

Den i kompendiet beskrivna modellen är konstruerad på bas av 1/7 = 42 mm.

Prismorna kan utarbetas med enkla redskap, t.ex. slipskiva och finslipning till exakta mått och vikt med slippapper nr 360 C - för hand. Efter slipningen härdas prismorna /härdningstemperatur c:a 870 C^{o}/ samt magnetiseras upp.

För att få prismornas exakta läge i rotorskivan, behövs för detta ändamål pyramidens planritning, uppritad på en kopparplatta /bild nr. 56/ och på den ställs prismorna upp enligt följande:

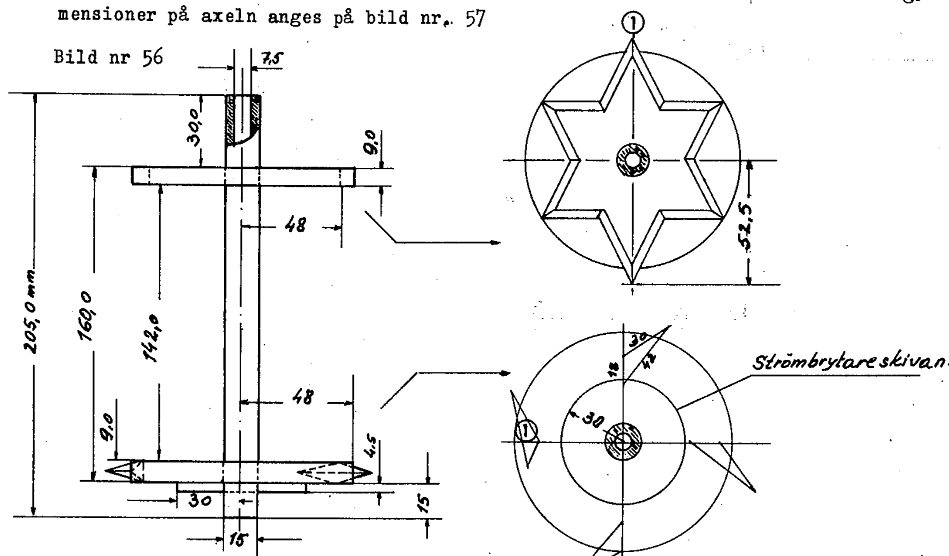
Bild nr 55

Prismorna hålles på plats i rätt läge av ramen som samtidigt ger skivans omkrets. Skivans material bör vara av någon sorts hårdplast som stelnar vid RUMSTEMPERATUR.

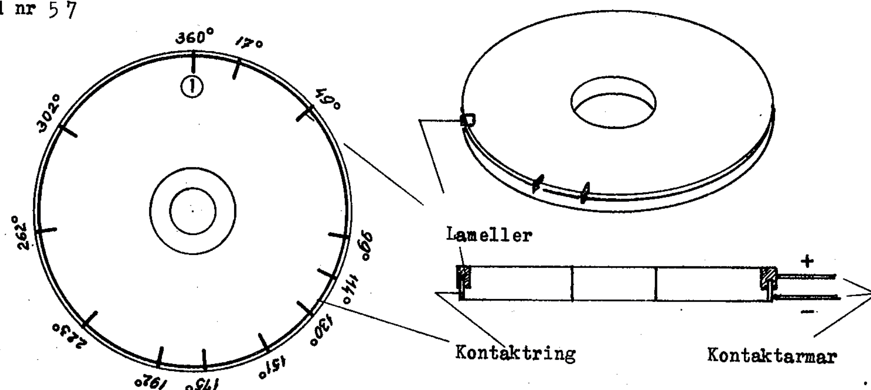
I mitten av skivan har lämnats ett hål, vars diameter överenstämmer med axelns diameter. Axeln är gjord av icke ferromagnetisk metall, t.ex. av mässing. Dimensioner på axeln anges på bild nr. 57

Bild nr 56

På ovanstående bild anges även strömbrytareskivans dimensioner och dess placeringsläge på axeln. Strömbrytareskivan har till uppgift att bryta strömflödet på impulsgivande el.magneter 12 ggr/varv. Strömbrytningen sker mellan skivans 12 lameller och runt de placerade 6 kontaktarmarna. Lamellernas vinkelvärde på skivan anges på bild nr. 58. Värdena är grovt räknade, så vid modellens byggande behövs en finjustering av lamellernas placering. Kontaktarmarnas placering är identiskt med vinklarna mellan "Davidstjärnans" hörn. Den sjunde kontaktarmen /0-fas/ ligger på strömbrytarens kontaktring.

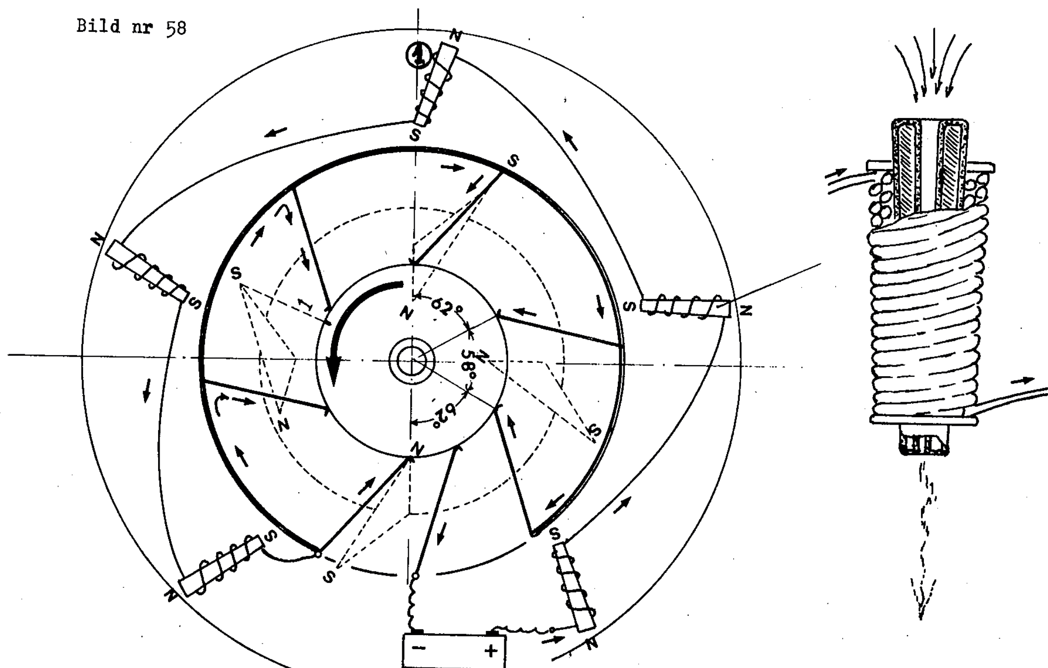
Bild nr 57

Rotorn nr. 2 = generatorns motor, är av samma tjocklek och diameter, som rotor nr. 1. I denna skiva är 12 permanent magnetstavar placerade i ett sådant läge som bild nr.51 visar. Generatorns permanentmagneter bör vara av möjliga starkast permanentmagnet, vilka är ingjutna i ett hårdplastmaterial, som stelnar vid rumstemperatur.

Runt och på nivån av rotorn nr.1 är 5 impulspunkter i form av elmagneter placerade, med lika mellanavstånd som de är hos "pentakeln", konstruerade med pyramidens planritning som grund.

Bild nr 58

Impulselementens elmagneter är gjorda av lera och järnpulverblandning, vilken beskrivits på sidan 38 Lindningen runt dessa järnkärnor är av koppartråd. De fem impulselementen är seriekopplade och lindningens sammanlagda längd och tvärsnitt skall beräknas för en el.källa, bestående av två eller tre bilbatterier.

De två /ev.tre/ bilbatteriernas el.energi kopplas in 12 x 6 = 72 ggr/v i strömkretsen som resulterar i 72 x 5 = 360 magnetiska impulser/varv., - riktad från impulselementen mot rotor-prismornas spetsar. Den magnetiska stötens polaritet skall motsvara polariteten vid prismornas spetsar, så att det ska uppstå en reppeleringseffekt mellan de elmagnetiska impulserna och prismorna.

Runt rotor nr. 2 kan i stället för virvelenheter ställas upp en vanlig konventionell lindning. I detta fall får man ut en milt svängande likström. Om man bygger upp kransen i tre grupper á 4 virvelenheter, får man en trefasliknande, pulserande likström.

Lindningen skall bestå av en primär och i dess HELA längd runtgående sekundär spiral. Lindningen fortsätter inte runt axeln och vidare ut i periferin för att bilda en stor virvelenhet, vilket var fallet hos farkosten. I lindningen alstrad elektricitet leds till en el.motor genom ett relämotstånd /om det behövs/ som likström eller med srömomvandlare som växelström, för att via en el.motor driva fordonet.

Genom att man ökar storleken på 1/7 vid konstruktionen, kan man konstruera hur stora stationerade el.energicentraler som helst. Dessa energi centraler kan försörja städer och fabriker och göra dem oberoende av de miljö- och människofarliga energicentraler, som t.ex. ett KÄRNKRAFTVERK.

Bild nr 59

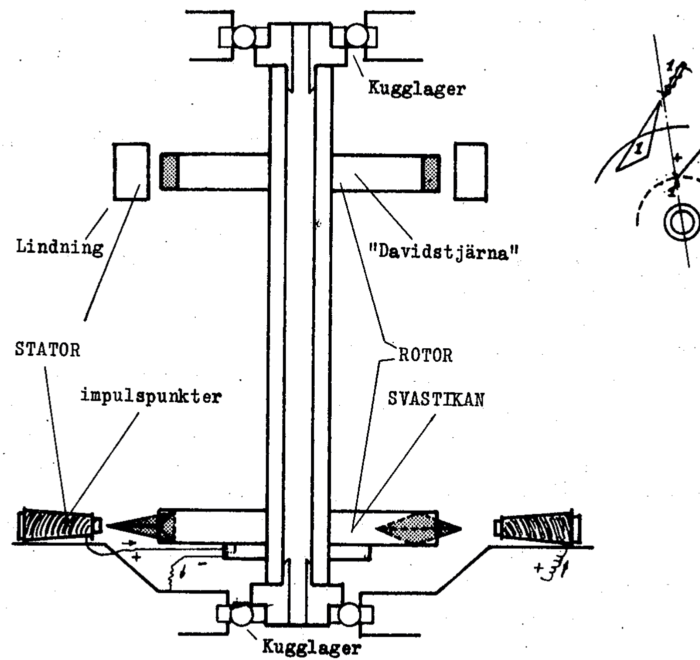
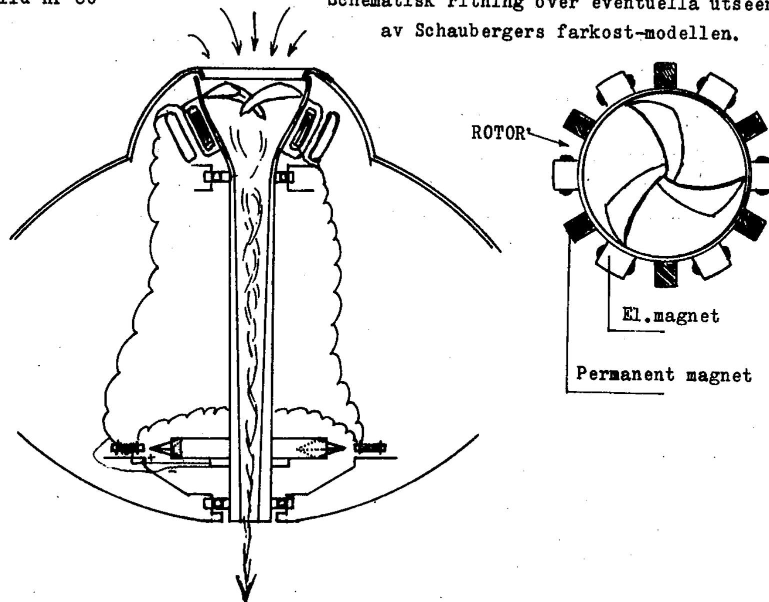

Bild nr 60

Schematisk ritning över eventuella utseende av Schaubergers farkost-modellen.

Bilden nr 59 visar en schematisk ritning över den universella principens tillämpning hos en el.bils el.aggregat.

Bild nr 60 är en schematisk ritning över det troliga utseendet och konstruktionen av VIKTOR SCHAUBERGERs projekt från 1945, ett par veckor före den andra världskrigets slut.

Kan hända,att de impulsgivande el.elementen hos Schaubergers modell var i stället för prismor - t.ex. stavformade, men deras läge - avstånd och vinklar - måste ha varit identiska med svastikans, för att få fram den inrullande, centripetaliska energirörelsen.

Den övre rotorns el- och permanentmagneter var placerade på en "tratt"-liknande rotor, vilken samtidigt tjänade som propeller. Hela projektet sattes i gång med en liten motor av 1/25 hästkrafter.

Rotorerna sattes i rotation med startmotor, generator-rotorns permanenta magneter började alstra el.energi i generatorns stator. Strömmen delades på gen. rotorns el.magneter och på impulspunkterna hos svastikan. Då el.strömstyrkan blev tillräckligt starkt för att impulspunkterna skulle börja fungera, övertogs hela rotationsdrift av svastikan.Från detta moment omvandlades den centrifugaliska rotationen hos svastikan till en snabbt accelererande centripetalisk rotation. I generator-statorn ökade hastigt el.energialstringen - och genom detta även el.magnetiska styrkan i alla el.magneter. "Trattens" propellerer började effektivt suga in luft i den gemensamma, inuti koniska axeln. Då luftströmmen, som redan befann sig i en sorts virvelströmning, nådde svastikans nivå, pressades den under den centripetaliska energirörelsen till en kompakt, tät luftstålpe. Tätheten hos denna luftstolpe var så hög, att den inte hann upplösa sig i den omgivande luften då stolpen lämnade den koniskt ihåliga axeln. Med hjälp av denna täta luftstolpe stöttes projekten med enorm hastighet iväg.

Detta projekt är det mest idealiska sättet att driva ett flygplan i ATMOSFÄR. Utan bränsle, självförsörjande, tystgående och - för att det är mycket modernt att tala om - projektet är MILJÖVÄNLIGT /omvandlar inte vid färden det livsviktiga syret till det giftiga kolsyret/. Schaubergers troliga modell är en avbildning av den klassiska farkosten RUKMA VIMAANA. som beskrevs i VIMAANIKA - SHAASTRA AERONAUTICS av MAHARSHI BHARADWAAJA.

I samband med detta projekt - liksom med alla Vimaanor - dyker automatiskt den skeptiska frågan upp: "- är det här tal om en PERPETUUM MOBILE ???"

Det beror på vad man anser vara planeter, solsystem, galaxer eller hela Universum, ty Vimaanor är miniatyrmodeller av makrokosmos och des princip.

EN HYPOTES OM "GUDARNAS KRIG"

I Erik von Dänikens nyutkomna bok GUDASÄD ger författaren en hypotes om krigen i världsrymden. Enligt den hypotesen kom den förlorade parten till planeten Jorden, och för att gömma sig från förföljarna, sätter de upp olika instrument på en planet som befinner sig på 5:e banan räknat från solen. Förföljarna låter sig luras av dessa instrument, som tas som en sorts bekräftelse på att detta är den planet dit förlorarna rymde, och för att utplåna resterna av denna civilisation, spränger förföljarna planeten i småbitar /resten av detta är asteroidbältet/ och efter detta återvänder de till sitt solsystem. Förlorarna gömmer sig under tiden i flera tusen kilometer långa underjordiska gångar och salar, och när faran är över, kommer de upp på planetens yta och fortsätter sitt liv. Deras avkomlingar är vi.

Hypotesen verkar delvis sannolik, men inte i alla detaljer. Det finns många legender och skrifter som talar om gudarnas krig, däremot verkar vissa moment mindre logiska i Dänikens hypotes; bl.a. sprängningen av planeten på 5:e banan, räknat från solen.

Jag skall försöka ge en annan hypotes beträffande "gudarnas krig", vilken kanske har mera stöd i urkunderna och har samband med händelserna även i våra dagar. Som utgångspunkt till min hypotes tar jag palmbladmanuskriptet som jag citerar i sin helhet på sidan . De sista två raderna är av största intresse i samban med "gudarnas krig": ...OCH PÅ DEN TIDEN FUNNOS JÄTTARNA PÅ JORDEN; OCH TILLIKA DVÄRGAR, ÖVERMÅTTAN ONDA. OCH EN STRID UPPSTOD OCH DE FÖRGJORDE ... /här är palmbladet avbruten och återstoden fattas/.

Jättar och dvärgar ... beteckningen har en relativt betydelse. För en varelse på 170 cm längd anses en annan som är 210-220 cm lång vara en "jätte";och en som är 120-140 cm lång, betraktas som "dvärg". Denna relativa skildnad i längden blir ännu större för "jättar" och "dvärgar", när de själva möter varandra: en längdskilnad på 70-100 cm kan värderas i relation till den andre, att den är en "jätte", respektive en "dvärg".

Med atnke på att vår jord, planeten Tellus som för 12.500 år sedan befann sig på den 5:e banan räknat från solen, hade den en mindre gravitationskraft än på sin nuvarande bana. Analogiskt med detta var allt som växte och rörde sig på planeten Tellus av större dimensioner än idag. Våra förfädrar var nästan en halvmeter längre än vi idag. Även dessa omständigheter påpekas i palmbladmanuskriptet: ... OCH MÄNNISKAN FANNS FRÅN BEGYNNELSEN MEN EJ SÅDAN HON NU ÄR, EJ HELLER SÅDAN HON SKALL VARDA ...

När vår planet når den yttersta gränsen av solsystemets livsgivande bälte /asteroidbältet/Jupiter till Jorden/Venus - vi är avlägsna den punkt c:a 11 miljon km radialiskt/, planetens gravitationskraft blir större än idag och analogiskt med detta reduceras höjden på alla varelser. Våra avkomlingars längd blir av "dvärgarnas" mått, dvs c:a 120-140 cm.

Den sista citerade raden från palmbladmanuskript belyser också varför vissa arter av djurvärlden upphörde, s.s. mammuten och dess samtida att existera. Trots katastrofen, kvarstod en liten grupp av varje art som skulle kunnat fortplanta sig efter planetkollisionen. Och det gjorde de,men deras avkomlingar blev generation efter generation mindre.Liksom människan "krympte" från 210-220 cm ner till c:a 160 cm, så krympte mammuten till elefant. Dessa krympningar dikterades av detta gravitationsfält, vilket alla kroppar som befinner sig på den 3:e banan runt solen är underkastade. Planeten Jorden hade utöver detta ett litet extra tillskott

av G-kraftökningen genom att jordskorpans rotation, den som svarar för "antigravi tation /centrifugaliska kraften/ blev uppbromsad genom kollisionen som kom från motsatta hållet i planetens rotationsriktning. Det resulterade i att balansen mellan de två motsatta krafterna /gravitation - antigravitation/ blev förskjuten till gravitationskraftens fördel.

Förhållandena som rådde på planeten Tellus uteslöt existensen av en dvärgras. De, i palmbladmanuskriptet omtalade dvärgarna måste enligt detta ha härstammat från ett annat solsystems planet som stod vid den yttersta gränsen av solsystemens livsgivande bälte.

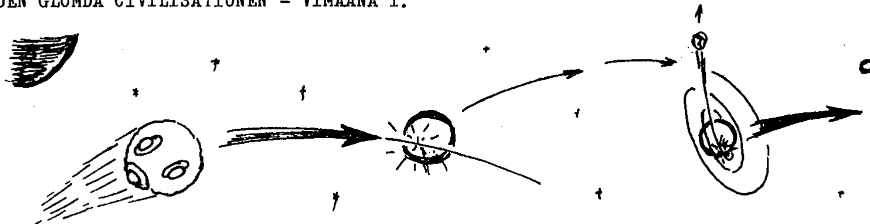
Orsaken till "gudarnas krig" skulle enligt min hypotes ha varit den att dvärgarna var tvungna att lämna sin hemplanet som var på väg att hamna i det område som i Vishnu Purana betecknas som "tidens låga; Kalagni" dvs ELDBÄLTET.

För att klara sig från den säkra undergången, behövde dvärgarna någonstans i solsystemet hitta en planet som befann sig i ett optimaliskt, livsgivande bälte. Så upptäckte de i vårt solsystem planeten Tellus, som av de tre befintliga planeterna visade sig ha de lämpligaste bosättningsförhållandena /Mars och Luna är avsevärt mindre än vår planet/. Men det fanns två faktorer som var av ogynsam karaktär: 1/ -planeten var redan befolkad, och 2/ -på grund av större avstånd från centrum /solen/ hade den ett mindre G-fält och parallellt med detta en tunnare och svalare atmosfär än den som lämpade sig för dvärgarnas kroppsbyggnad och trivsel.

På den tiden - för 12.500 år sedan,besatte båda raserna, såväl dvärgarna som jättarna en högt avancerade kunskap och teknisk färdighet.

Dvärgarna gjorde upp en plan enligt vilken man skulle "stöta" planeten Tellus i en närmare liggande bana runt solen. På ett sånt sätt skulle man även kunna bli av med planetens befolkning genom de uppkomna naturkatastroferna,s.s. flod, jordbävningar etc. - och samtidigt får planeten en tätare atmosfär och ett varmare klimat.

Planen verkställdes på följande sätt: Man valde ut en mindre himlakropp i Tellus närhet med en storlek av t.ex. 50 km i diameter - en mindre måne till grannplaneten Jupiter - och den riktades med artificiell drivkraft /vimaanor/ mot en annan större Jupitermåne = CERES -, när den befann sig i en gynnsam konstallation gentemot Tellus. Den utstötta Ceres kom in i Jordens gravitationsfält och i en spiralbana, med en accelererande hastighet kolliderade den med Jorden. Resultatet blev en naturkatastrof, jordskorpans 90°:s förskjutning, ett banbyte /från 5:e till den 3:e banan runt solen/ och en 180°:s polaritet vältning - som beskrevs i DEN GLÖMDA CIVILISATIONEN - VIMAANA I.

En sådan "styrd" naturkatastrof är utförbar, om man vet de inblandade planeternas rotationshastigheter,banhastigheter, deras massa och med hänsyn till dessa data sköts"kulan"ut med rätt vinkelvärde och hastighet. Vi själva utför liknande saker idag inom kärnfysiken, var man framkallar elektronernas höljebyte -och det som gäller i mikrokosmos, gäller även i makrokosmos - dess utförande är enbart en prestationsfråga.

Att dvärgarnas plan ej lyckades i sin helhet, kan sammanfattas i två punkter: Planeten Tellus kom inte tillräckligt nära centrum, alltså blev gravitationskraften mindre än önskat. Man räknade inte med ISTIDEN, som också blev en naturlig följd av katastrofen. Dvärgarna var vana vid ett varmare klimat än vårt /planeten med större G-kraft = tätare atmosfär = varmare klimat/, så att istiden som inträdde strax efter katastrofen var det mest ogynsamma de kunde vänta sig. Dvärgarna drog sig mot ekvatorn, där planetens klimat är varmast. Dvärgrasen själv blev dömd till undergång, och de försvann antigen spårlöst, eller vi har även deras avkomlingar som inte är någon annan folkras, än de i Centralafrika bosatta Pygméerna.

Så långt om eventuella händelser, som kanhända utspelats i forntiden.

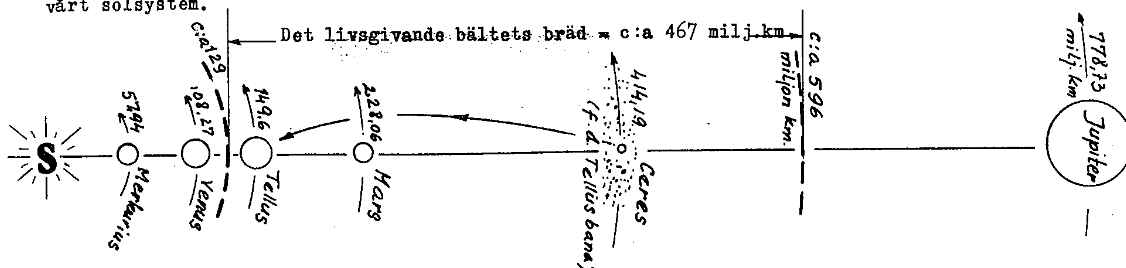
Ett samband med hypotesen kan man hitta vid en närmare undersökning av rapporter på möten mellan dagens människor och rymdfarare. Hur trovärdiga dessa rapporter är, vet jag inte, men under FÖRUTSÄTTNING att de berättelserna är sanningar och inte fingerade händelser, kan en del föras i direkt samband med forntidens "GUDARNAS KRIG".

I UFO-INFORMATION nr. 1 /januar, 1973/ publicerades en artikel i svensk översättning från SEARCH MAGAZIN nr 97 /maj, 1971/ med titeln: **DE KOMMER FRÅN ANDRA VIBRATIONSBAND.** Artikeln är full med motsägande, ologiska slutsatser. Varelserna /en del av dem/ beskrevs som meterlånga varelser,vilkas gång är klumpig och svävande. De kan med lätthet hoppa upp på träd eller hustak. Om man skjuter på dem /med hagelgevär/ faller de omkull, men reser sig snabbt utan några skador och fortsätter med sin hoppande och svävande promenad.Av den och liknande händelser drog artikelns författare slutsatsen,att dessa varelser är från ett annat vibrationsband, dvs. deras kroppstäthet är av tunnare beskaffenhet än vår., hagelskottet går genom deras kropp utan att skada den, de svävar i luften och hoppar med lätthet 5 - 8 m i höjd.

Att dessa varelser efter hagelskottet faller omkull, skulle jag tolka så att deras kropp är av REELL beskaffenhet.Att de inte skadas, kan bero på att de bär en skottsäker skyddsdräkt på sig. Inte heller finner jag något "mystiskt" i att de svävande promenerar och med lätthet kan hoppa så högt som hustak. Det finns många miljoner TV-tittare som hade bevittnat astronauternas månpromenader. Deras gång var också klumpig och svävande, p.g.a. att mångravitationen är 1/6 av Jordens. Men jag tror inte att det var någon som tänkte, att astronauternas kropp plötsligt blev av tunnare konsistens än här på Jorden. Samma sak gäller för de små varelserna. Deras hemplanet måste befinna sig i en närmare bana till deras sol, än Jorden till vår sol. Som följd av detta blir planetens G-kraft starkare än Jordens, vilket även bekräftar varelsernas korta växt. Då de befinner sig på en planet, vilken har en lägre G-kraft än deras,blir varelsernas rörelsemönster identiskt med våra astronauters rörelsemönster på månen.

Vi själva är inte så avlägsna från den yttersta gränsen av solsystemets livsgivande bälte /c:a 22,5 miljoner km - radialiskt mot solen/, så en planet, som har större G-kraft än Jorden, måste - kan hända - befinna sig i **SJÄLVA GRÄNSLINJEN.** I ett sådant läge är planetens befolkning tvungen att söka sig till en ny planet, ty den gamla planeten är på väg att inträdda i "KALAGNI"-bältet,dvs i ELDBÄLTET. Så OM dessa rapporter om dvärgbesökarna är sanna, så har vi kanhända att göra med samma dvärgras, som kom i konflikt med våra förfäder.

Ritning nr. 61 visar den ungefärliga positionen av livsgivande bältet* i vårt solsystem.

I samband med uppdykande av farkoster och deras besättning förekommer kommentarer, vilka talar om ett direkt hot från besökarnas sida. OM berättelserna grundar sig på verkliga händelser, så är vi hotade av dvärgrasen i form av en invasion. Vår kunskap och tekniska färdighet i försvar mot en invasion från rymden är NOLL!! Att den EVENTUELLA invasionen ännu har inte inträffat, kan bero på att det finns andra som förhindrar den, t.ex. våra förfäder, som också befinner sig ute i rymden. I så fall är "GUDARNAS KRIG" än idag inte avslutat. Vår kunskap är för ringa för att vi skulle kunna ta reda på, vad som händer utanför vår lilla värld.

Det ironiska i det hela är, att medan två raser /kanske/ kämpar ute i rymden för planeten Jorden - vilken för dem betyder LIV - håller vi med all vår okunnighet och kraft på att förstöra densamma. Och kanske skall vi lyckas med det, ty så obegåvade är vi inte, - åtminståne inte på förstörelsernas område.....

---

*Den totala bredden av det livsgivande bältet är c:a 467,50 miljoner km /596,50 - 128,65 miljoner km/. För 12.500 VARV /"år"/ sedan befann Jorden sig på Ceres' bana. Ceres bana är från det livsgivande bältets början /gränslinje mellan Jupiter och Ceres/ avlägsen c:a 181,75 miljoner km. Detta avstånd är 38,88% av den totala bält-bredden. Procenten motsvarar c:a 1,68 miljarder VARV av Brahmas dag.

Med tanke på, att alla banor utanför Jordens nuvarande bana är tidsmässigt längre än de nuvarande, kan varvantalet 1,68 miljarder varv /vilka är alltid och överallt 360°/ överenstämma med - av oss bestämd - 4,5 till 5 miljarder års ålder för planeten Jord.

Enligt den Brahmaistiska filosofi är en planets varvantal i det livsgivande bältet 4.320,000.000 VARV = BRAHMAS DAG.

Om Jordens ålder värkligen är 4,5 - 5,0 miljarder år, så är planeten för ung för att befinna sig i nuvarande position /avstånd fron Solen/.

Däremot är Månen i så fall mycket äldre /c:a 2,5 ggr/ än Jorden och i så fall har Månen funnits ojämförbart tidigare på sin nuvarande bana, än den "nykomlingen" - Jorden. Genom kollisionen har Jordens återstående livstid förkortats för 56,6 %. På ett sådant sätt blev Jorden en "lill-gammal" planet.

INNEHÅLL:

Literaturförteckning

Manly P. Hall: THE SECRET TEACHINGS OF ALL AGES.
E E Ploss., H Roosen-Runge., H Schipperges., Herwig Buntz : ALCHIMIA
E v Däniken: GUDASÄD
H P Blavatski: DEN HEMLIGA LÄRAN
W C van Unnik: SKRIFTFYNDEN I NILSANDEN
G Hägg: ALLMÄN OCH OORGANISK KEMI
F Hoyle: ASTRONOMI
T Mundy: OM: THE SECRET OF AHBOR VALLEN
H Kjellson: FORNTIDENS TEKNIK
D Leslie och G Adamski: FLYGANDE TEFAT HAR LANDAT
J Churchward: THE LOST CONTINENT OF MU
Th Schwenk: DAS SENSIBLE CHAOS
L G Cramp: PIECE FOR A JIG-SAW
L T Culling: THE INCREDIBLE I CHING
Tidskriften IMPLOSION
BIBELN